

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

20

Ὁ Τρόμος
τῶν Ὠκεανῶν

624 24/10/04

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΖΩΝ ΟΚΕΑΝΩΝ

Ο Λαός των 'Ατλάντων

ΕΞΩ από το λιμάνι της Νέας Υόρκης, υπάρχει ένα μικρό ξερονήσι. Καίνενας δέ μένει εκεί επάνω, γιατί το νησί είναι ένας μεγάλος θράχος, χωρίς νερό, χωρίς φυτά και χωρίς ζώα. Μόνο τα θαλασσοπούλια πηγαίνουν να κουρνιάσουν σ' αυτό το ξερονήσι και να γεννήσουν τ' αυγά τους. Κάποτε ο κυβερνήτης της πολιτείας της Νέας Υόρκης σκέφτηκε να εγκαταστήσει στο θράχο αυτό ένα φάρο, μα οι άκτες του νησιού ήταν τόσο απότομες, ώστε δεν ήταν δυνατόν να πλησιάσει θαπόρι για να αποβιβάσει το φαιοφύλακα και

τά μηχανήματα του φάρου. Έτσι, περιορίστηκαν στο να εγκαταστήσουν ένα μικρό αυτόματο φάρο, με κόκκινο φως, που λειτουργούσε έντελως μόνος του. Κάθε έξη μήνες μόνο, μια θάρκα πλησίαζε στο νησί και ένα ειδικό συνεργείο σκαρφάλωνε με μεγάλους κινδύνους στα βράχια και τροφοδοτούσε τον αυτόματο φάρο με υλικό, που έφτανε για άλλους έξη μήνες.

Ο φάρος αυτός ήταν γνωστός στους κατοίκους της Νέας Υόρκης και στους γαιτικούς ως «Κόκκινος Φάρος».

Είναι νύχτα και στο νησί με τον Κόκκινο Φάρο συμβαίνουν παράξενα πράγματα. Η θάλασσα είναι ήσυχη κι

ένα μεγάλο φεγγάρι τη φωτίζει ζωηρά. Ο φάρος αναβοσβήνει στέλνοντας το κόκκινο φῶς του στα πέρατα του ὀρίζοντα.

Ἡ θάλασσα ταραζεται ἐλαφρά κοντά στήν ἀκτή. Ἐνας ἄνθρωπος προβάλλει κι' ἔπειτα ἕνας ἄλλος καί σκαρφαλώνουν στά βράχια.

Εἶναι ἀλλόκοτα ντυμένοι. Στό κεφάλι τους ἔχουν μιὰ διαφανή σφαῖρα, πού φαίνεται φτιαγμένη ἀπό γυαλί ἢ ἀπό νάυλον. Μοιάζει μέ τήν περικεφαλαία τῶν δυτῶν. Ἀπό τή μιὰ κι' ἀπό τήν ἄλλη μεριά, οἱ διαφανεῖς σφαῖρες ἔχουν ἀπό μιὰ κεραία.

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι γυμνοί ἐκτός ἀπό ἕνα εἶδος μαγιού μέ ζώνη, ἀπ' ὅπου κρέμεται ἕνα βαρὺ πιστόλι. Στά πόδια τους εἶναι στερεωμένα μεγάλα λαστιχένια πτερύγια, πού θυμίζουν πόδια πάπιας.

Κουβεντιάζουν. Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τους δέν διαπερνάει τίς διαφανεῖς περικεφαλαίες τους. Οἱ κεραίες ὅμως παίρνουν τὸν ἦχο καί τὸν μεταβιβάζουν στίς κεραίες τῆς περικεφαλαίας τοῦ ἄλλου. "Ετσι, μποροῦν καί συννοοῦνται. Μιλοῦν σέ μιὰ γλῶσσα, πού μοιάζει πολὺ μέ τήν... ἀρχαία ἑλληνική! Ἐνας γνώστης τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσας μπορεῖ νά καταλάβῃ περίφημα τὴ συνολία τους!

— Δουλεύουν οἱ ἄνθρωποι μας!, λέει ὁ ἕνας. Φαντάζομαι ὅτι σέ λίγα λεπτὰ θά ἔχουμε τελειώσει. Οἱ Ἀμερι-

κανοὶ θά ἀπολαύσουν ἀπόψε ἕνα θέαμα, πού θά τοὺς κάνει νά καταλάβουν καλὰ μέ τοιοὺς ἔχουν νά κάνουν!

— Ναί!, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος ἀκουμπώντας πάνω σ' ἕνα βράχο ἕνα μεγάλο τετράγωνο κουτί. "Ἄς τοὺς μιλήσουμε λίγο! Δέν πρέπει νά χάσουν τὸ πυροτέχνημα!

Ἀνοίγει τὸ κουμπὶ καί ξεσκεπάζει ἕνα δυνατὸ πομπὸ ραδιοφώνου. Γυρίζει μερικὰ κουμπιὰ καί ἀρχίζει νά μιλάει στήν ἀγγλικὴ γλῶσσα:

«Προσοχή! Προσοχή! Πρὸς τὸν ἀμερικανικὸ λαὸ καί τοὺς λαοὺς τῆς κεντρικῆς καί τῆς νότιας Ἀμερικῆς!...»

Τὴν ἴδια στιγμή, στὸ σπίτι τοῦ δημοσιογράφου Τζίμ Μπάρτον, στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ Τζίμ, ἡ γυναῖκα του Ἐλσα, ὁ μικρὸς γιὸς τους Ντάνυ καί ἡ Ντιάνα, ἡ μικρὴ, χαριτωμένη κόρη τους, εἶναι καθισμένοι στὸ σαλόνι καί περνοῦν τὴ θραυὰ τους διαβάζοντας καί ἀκούγοντας μουσικὴ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο.

Σ' ἕναν καναπέ εἶναι καθισμένος ὁ Κοντοστούπης, ἕνας συνάδελφος τοῦ Τζίμ. Εἶναι κοντόσωμος, σχεδὸν νάνος καί τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶναι κωμικά. Ἡ μύτη του εἶναι μεγάλη, κόκκινη καί γαμψή. Ἐνα χαζὸ χαμόγελο εἶναι ζωγραφισμένο ἀδιάκοπα στὸ πρόσωπό του.

Δίπλα του εἶναι καθισμένο ἕνα ἀνθρωπόμορφο τερατά-

κι, ὁ Τσιπιτσιπ. Τὸ μπόι του εἶναι μισό ἀπὸ τοῦ Κοντοστούπη. Τὸ σῶμα του ἔχει ἀνθρώπινο σχῆμα, μὰ στὸ πρόσωπό του ἀντὶ γιὰ στόμα καὶ μύτη ἔχει ἓνα μεγάλο ράμφος πουλιοῦ καὶ τὰ αὐτιά του εἶναι μεγάλα, μυτερά καὶ στητά.

Τὸ ραδιόφωνο παίξει τώρα ἓνα κυματιστὸ θάλας. Ὁ Τσιπιτσιπ σηκώνεται, στέκεται μπροστὰ στὸν Κοντοστούπη καὶ κάνει μιὰ κωμικὴ ὑπόκλιση.

— Χορεύετε... ντεσποινίς; λέει μὲ τὴ στριγγὴ θραχνὴ φωνή του.

Οἱ ἄλλοι βάζουν τὰ γέλια. Ὁ Κοντοστούπης γίνεται κατακόκκινος σὰν ντομάτα ἀπὸ τὴ φούρκα του. Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει νευρικὰ καὶ τὰ χεῖλη του σφίγγονται, κάνοντας τὸ πρόσωπό του νὰ μοιάζῃ μὲ μουσοῦδι... συναχωμένου μαντρόσκυλου!

— Τσιπιτσιπ!, γρυλλίζει. "Ἐχεις ἀποθρασυνθῇ τὸν τελευταῖο καιρό! "Ἐχω φτάσει πιά στὰ ὅρια τῆς ὑπομονῆς μου! Ἀπόψε, θὰ πληρώσης μαζεμένα γιὰ ὅλα τὰ πειράγματα ποὺ μοῦ ἔχεις κάνει!

Καὶ πετάγεται ὀρθιος μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες. Παίρνει στάσι πυγμάχου καὶ τὸ ἓνα του χέρι σηκώνεται ψηλά γιὰ νὰ χτυπήσῃ. Δὲν ἀποτελειώνει ὅμως τὴν κίνησίν του

Χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ ἀκούγεται ἡ μουσικὴ, μέσα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ἀντηχεῖ μιὰ δυνατὴ, ἐπιθλητικὴ φωνή:

«Προσοχή! Προσοχή! Πρὸς τὸν ἀμερικανικὸ λαὸ καὶ τοὺς λαοὺς τῆς κεντρικῆς καὶ τῆς νότιας Ἀμερικῆς! Σὰς ὀμιλεῖ ὁ λαὸς τῶν Ἀτλάντων! Ἐγκαταλείψατε τὸ ταχύτερο τὴν Ἀμερικὴ καὶ καταφύγετε σὲ ἄλλες ἡπείρους! Σ' ἓνα μῆνα ἀπὸ σήμερα, τὴν πρώτη Ὀκτωβρίου, ἡ Ἀμερικὴ θὰ πάψῃ νὰ ὑπάρχῃ! Εἶναι ἀνάγκη, ἀναπόφευκτη ἀνάγκη, νὰ ἐξαφανιστῇ ἡ Ἀμερικὴ! Δὲ θέλουμε ὅμως νὰ πεθάνουν χωρὶς λόγο ἑκατομμύρια ἄνθρωποι! Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φύγετε ὅλοι ἀμέσως καὶ νὰ ζητήσετε καταφύγιο στὴν Εὐρώπη, τὴν Ἀφρικὴ, τὴν Αὐστραλία καὶ τὴν Ἀσία! Τονίζουμε πάλι ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν Ἀμερικὴ ἀμέσως! Γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξουμε ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ φάρσα ἢ γιὰ ἀπειλὲς χωρὶς ἀλήθεια, θὰ κάνουμε μιὰ ἐπίδειξι. Ἀνεβῆτε, ὅσοι μένετε στὴ Νέα Ὑόρκη, στὶς ταράτσες τῶν οπιτιῶν σας καὶ καρφῶστε τὰ μάτια σας στὸ νησί μὲ μὲ τὸν Κόκκινο Φάρρο... Σὲ πέντε ἀκριβῶς λεπτά, θὰ δητε κάτι ποὺ θὰ σὰς πείσῃ γι' αὐτὸ ποὺ σὰς λέμε... Ὁ λαὸς τῶν Ἀτλάντων σὰς ἀποχαιρετᾶται. Θὰ σὰς μιλῶσουμε πάλι αὔριο τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα!...»

Ἡ φωνὴ παύει ν' ἀκούγεται, ἐνῶ ἡ μουσικὴ ἐξακολουθεῖ νὰ κυματίζει στὸν ἡσυχο ἀέρα. Γιὰ μερικὲς στιγμὲς μένουν ὅλοι ἀσάλευτοι

καί σιωπηλοί, έμβρόντητοι γι' αὐτὰ πού εἶχαν ἀκούσει.

"Επειτα, σηκώνονται, θγαίνου ν τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἀνεβαίνουν στὴν τάρτασα τοῦ σπιτιοῦ.

"Ο Κοντοστούπης μένει πίσω. "Εχει μαρμαρώσει ἀπὸ τὸν τρόμο του καὶ τὸ χέρι του εἶναι ἀκόμα ὕψωμένο μὲ τὴ γροθιά σφιγμένη, ὅπως ἦταν ὅταν ἄρχισε ἡ ἐκπομπὴ τῶν Ἀτλάντων.

— Πα... Πα... Πα...ναγίτσα μου!, τραυλίζει. Θὰ χαθῶ κι' ἐγώ! Καὶ τότε; Τί θὰ γίνη ἡ Ἀμερικὴ χωρὶς ἐμένα; Καὶ τί θὰ γίνω ἐγὼ χωρὶς τὴν Ἀμερικὴ; "Αγιοι Πάντες, βοηθήστε με!

Καὶ τρέχει κι' αὐτὸς γιὰ ν' ἀνεβῇ στὴν τάρτασα...

**Τὸ Νησι μὲ τὸν
Κόκκινο Φάρο**

ΤΟ ΣΠΙΤΙ τοῦ Τζιμ Μπάρτον εἶναι τοποθετημένο πάνω σ' ἓνα λόφο κι' ἔτσι ἡ θέα πού ἀντικρύζει κανεὶς ἀπὸ τὴν τάρτασα τοῦ εἶναι ἐκτεταμένη καὶ ἀπέραντη.

Μπροστὰ στὰ μάτια τῶν φίλων μας ἀπλώνεται μιὰ χρυσοῦ θάλασσα ἀπὸ ἑκατομμύρια φῶτα, τὰ φῶτα τῆς Νέας Ὑόρκης, τῆς μεγαλύτερης πόλεως τοῦ κόσμου.

Πέρα, πρὸς τὸ πέλαγος, εἶναι δυνατόν κόκκινο φῶς ἀνάβει καὶ σβήνει, ἀνάβει καὶ σβήνει ρυθμικά. Εἶναι ὁ Κόκκινος Φάρος καὶ ἑκατομμύρια μάτια εἶναι καρφωμένα

ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπάνω του, περιμένοντας νὰ δοῦν τί θὰ συμβῇ.

Ἰὰ δευτερόλεπτα περνοῦν ἀργὰ καὶ τὰ λεπτὰ μοιάζουν με ὥρες! Μὲ τὸ ρολοὶ στὸ χέρι, ὁ Τζιμ περιμένει κι' αὐτὸς μ' ἓνα ἄσχημο προαισθημα στὴν ψυχὴ.

"Ο Κοντοστούπης, πού ἔχει ἀνεβῇ κι' αὐτὸς στὸ μεταξὺ, σταυροκοπιέται τόσο γοργά, ὥστε μὲ δυσκολία τὸ μάτι μπορεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τίς κινήσεις τοῦ χεριοῦ του.

— Σκόρδο, σκόρδο!, μουρμουρίζει. Ἀπήγανος! Φτοῦ, φτοῦ! Διῶξε, Χριστοῦλη μου, τὸ κακὸ καὶ χάρισέ μας τὸ καλὸ! "Ωχ! Δὲν ἀντέχω νὰ περιμένω ἄλλο! Θὰ μὲ τσακίσῃ ἡ ἀγωνία! Ἡ καρδούλα μου πάει νὰ σπάσῃ!

Καὶ τότε κάτι τρομακτικὸ καὶ ἀπίστευτο συμβαίνει.

Στὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου ἐρίσκεται τὸ νησί τοῦ Κόκκινου Φάρου, τεράστιες φλόγες ἀναπηδοῦν, κάνοντας τὴ νύχτα μέρα!

Ἐκατομμύρια μάτια βλέπουν τὸ νησί νὰ σηκώνεται στὸν ἀέρα, σὲ ὕψος πεντακοσίων μέτρων, μέσα σὲ φλόγες καὶ σ' ἓνα πυκνὸ σύννεφο καπνοῦ, κι' ἔπειτα νὰ ξαναπέφτῃ στὴ θάλασσα καὶ νὰ χάνεται μέσα στὰ νερά!

— Πάει τὸ νησάκι!, κλαψουρίζει ὁ Κοντοστούπης. Πάει τὸ καπνένο τὸ νησί! Τῶφαγαν οἱ κακοῦργοι σὰν νάταν... τούρτα!... "Ωχ! Χάνομαι!

“Ενας δυνατός σεισμός συγ κλονίζει τη γή! Είναι τό τράνταγμα από την έκρηξι! ‘Η ταράτσα κάτω από τὰ πόδια τῶν φίλων μας σαλεύει θίαια! “Ενας τρομακτικός κρότος φτάνει ὡς τ’ αὐτιά τους, κουφαίνοντάς τους σχεδόν!

“Ο Κοντοστούπης χάνει τὴν ισορροπία του καὶ πέφτει χάμω οὐρλιάζοντας ἀπὸ τρόμο:

— Χάθηκα! Μοῦρριξαν τὴν ἀτομική! Μ’ ἔκαναν σκόνη! Μὲ θάρσαν στὸ στήθος μὲ ἀτομική βόμβα! Πᾶω χαμένος! Μανούλα μου, μὲ σκότωσαν μοθόρικα!

‘Η νύχτα ἐξοικτᾶει πάλι τὴ γαλήνη της. ‘Η λάμψι τῆς ἐκρήξεως σθῆνει καὶ μόνο τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀπομένει γιὰ νὰ φωτίσῃ τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ, ποὺ ἀφρίζουν στὸ μῆρος ὅπου, λίγες στιγμὲς πρὶν, θρικόταν τὸ νησί μὲ τὸν Κόκκινο Φάρο!

Οἱ φίλοι μας μένουν μερικὲς στιγμὲς ἀκόμα στὴν ταράτσα κι’ ἔπειτα κατεβαίνουν στὸ σαλόνι, χλωμοὶ ἀπὸ φρίκη καὶ κατάπληξι.

— “Ηταν καταπληκτικό!, μουρμουρίζει ὁ Τζιμ. “Ηταν κάτι ποὺ ξεπερνᾶει ἀκόμα καὶ τὴν πὺλ ἐκτροχιασμένη φαντασία! ‘Η έκρηξι ἦταν πὺλ μεγάλη καὶ πὺλ δυνατὴ ἀπὸ τὴν έκρηξι μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας! ‘Ολόκληρο νησί! ‘Ανατίναξαν στὸν ἀέρα ὀλόκληρο νησί! Κοντεύω νὰ πιστέψω ὅτι οἱ ἀπειλὲς τῶν «‘Ατλάντων», ὅπως ὀνομάζουν τοὺς ἐαυτοὺς τῶν ἐκείνων ποὺ ἔκαναν τὴν ἀνατίναξι αὐτή,

“Ο “Ατλαντας πυροβόλησε καὶ ὁ Κοντοστούπης ἔγινε... κολῶνα πάγου!

δὲν εἶναι ἄδεια λόγια κι’ ὅτι ἡ ‘Αμερικὴ κινδυνεύει πραγματικά νὰ καταστραφῇ! Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ δράσῃ ὁ ‘Υπεράνθρωπος! Δυστυχῶς ὁ μῶς, ἡ δρᾶσι του πρέπει νὰ ἀναβληθῇ γιὰ αὐριο τὸ θράδυ, ποὺ θὰ κάνουν οἱ “Ατλαντες τὴ δευτέρη ἐκπομπή τους, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχουν δυστυχῶς ἄλλα στοιχεῖα πάνω στὰ ὁποῖα νὰ βασισθῇ κανεὶς...

“Ο Τσιπιτοῖπ πηγαίνει κοντὰ στὸν Κοντοστούπη, ποὺ καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐξακολουθεῖ νὰ τρέμῃ σὰν θρεγμένο σκυλί.

— Κοντοστούπη, τοῦ λέει τὸ

τερατάκι, μήν κάνεις έτσι! Μή φοβάσαι! Ντὲν πάρχει πιὸ κανένας κίντυος!

Ὁ νάνος θάζει ὕστερικῶς κλάματα.

— Τί μὴ φοβᾶμαι καὶ κουραφέξαλα! Ξεφωνίζει. "Εφαγες ἐσὺ ἀτομικὴ θόμβα; "Οχι! "Εγὼ τὴν ἔφαγα κατάστηθα καὶ πονῶ ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ χτύπημα! Εὐτυχῶς ποὺ εἶμαι ὁ... τρομερὸς καὶ ἀδάμαστος Κοντοστούτης καὶ ἀντέξα! "Αλλοιῶς, θὰ μὲ εἶχε διαλύσει!... "Αχ, οἱ κακοῦργοι! Ποῦ θὰ μοῦ πᾶνε; Δὲ θὰ μοῦ πέσουν στὰ χέρια οἱ παληο-"Ατλαντες; Θὰ τοὺς κομματιάσω ζωντανούς!

Σωπαίνει, ζαρώνει στὴν πολυθρόνα του καὶ συνεχίζει τὸ τρεμούλιασμά του...

Ψυχρὸς θάνατος

Ὁ ΑΛΛΟ θράδυ, τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα, ἡ οἰκογένεια τοῦ Τζιμ Μπάρτον εἶναι πάλι καθισμένη στὸ σαλόνι μὲ τὸ ραδιόφωνο ἀνοιχτὸ καὶ ἀκοῦνε μὲ ἀγωνία τὴ μουσικὴ. Θὰ μιλήσουν πάλι ἀπόψε οἱ "Ατλαντες; Καὶ τί θὰ ποῦν;

Ὁ Τζιμ Μπάρτον καὶ τὰ παιδιὰ του εἶναι διαφορετικὰ ντυμένα τώρα. Ὁ Τζιμ φορεῖ μιὰ κόκκινη ἐφαρμοστὴ στολή μὲ μικρὴ ἄσπρη μπέρτα μὲ χρυσὰ κεντήματα. Στὸ στήθος του εἶναι κεντημένο μὲ χρυσὴ κλωστή ἓνα «Υ». Αὐτὸ εἶναι τὸ σῆμα τοῦ Ὑπεράνθρωπου.

τοῦ μεγαλύτερου ἥρωος ὅλων τῶν ἐποχῶν! Ὁ Τζιμ Μπάρτον κι' ὁ ξακουστός Ὑπεράνθρωπος μὲ τὴν τρομακτικὴ δύναμι, τὴν ἀπίστευτὴ ἀντοχὴ καὶ τὴς καταπληκτικὲς ικανότητες, εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο!

Ὁ Ντάνυ, τὸ δεκατετράχρονο ἀγόρι μὲ τὸ ἔξυπνο καὶ τολμηρὸ πρόσωπο, φορεῖ μιὰ στολὴ ὅμοια μὲ τοῦ πατέρα του, μόνο ποὺ τὸ χρῶμα τῆς εἶναι κίτρινο. Τὰ παιδιὰ ὅλου τοῦ κόσμου ξέρουν τὸν Ντάνυ ὡς Κεραυνό, γιὰ τοῦ Ὑπεράνθρωπου, καὶ τὸν λατρεύουν, γιὰτὶ ἔχει ὅλες τὴς ικανότητες τοῦ πατέρα του. Εἶναι δυνατός σὰν αὐτόν, ἀδάμαστος καὶ ἄτρωτος σὰν αὐτόν καὶ πετάει σὰν τὸν Ὑπεράνθρωπο!

Ἡ Ντιάνα φορεῖ ἓνα κόκκινο φόρεμα μὲ χρυσὰ κεντήματα καὶ ἄσπρη χρυσοκέντητὴ μπέρτα. Εἶναι ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ πὼς τὰ λεπτὰ χεράκια τῆς μποροῦν νὰ τσακίσουν μὲ μιὰ γροθιά, ἀκόμα κι' ἓνα πρωτοπαλαιστή! Εἶναι ἡ Ἀστραπὴ, ἡ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τὸ ἀγαπημένο ἰνδαλμα ἐκατομμυρίων ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο!

Ἀπὸ τὴ συντροφιά λείπει ὁ Κοντοστούτης. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος ὅπου δουλεύει τὸν ἔχει στείλει στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ κἀν ἓνα ρεπορτάζ στὰ κέντρα ὅπου συχναῖουν οἱ ναυτικοί, νὰ περιγράψῃ δηλαδὴ τὴ ζωὴ

τους και τις συνήθειές τους.

— 'Ακούστε, λέει ο 'Υπεράνθρωπος στους δικούς του. Πήνα και είδα το διευθυντή της αστυνομίας της Νέας 'Υόρκης και καταστρώσαμε ένα σχέδιο δράσεως. 'Ενα ειδικό συνεργείο από έπιστήμονες θα παρακολουθήση την άποψινή έκπομπή των 'Ατλάντων με λεπτότατα όργανα και θα προσπαθήση να καθορίση ακριβώς το σημείο απ' όπου θα γίνεται η έκπομπή! Μόλις το θρούν αυτό, θα μου τηλεφωνήσουν κι' εμείς θα πάμε άμέσως πετώντας στο σημείο αυτό! 'Ισως τους προλάβουμε και...

Σωπαίνει, γιατί μέσα από το ραδιόφωνο, χωρίς να πάψη ν' ακούγεται η μουσική, αντηχεί τώρα μιá θαθεία φωνή:

«Προσοχή! Προσοχή! Πρὸς τὸν ἀμερικανικὸ λαὸ καὶ τοὺς λαοὺς τῆς κεντρικῆς καὶ τῆς νότιας 'Αμερικῆς! Σᾶς ὁμιλεῖ ὁ λαὸς τῶν 'Ατλάντων, ὁ πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ πολιτισμένος λαὸς τοῦ κόσμου! Εἶδατε τί ἔγινε χτὲς τὸ θράδῳ! "Ενα ὀλόκληρο νησί χάθηκε, σάν νά ἦταν μιὰ θαρούλα! Τὸ ἴδιο θά πάθῃ καὶ ἡ 'Αμερικὴ τὴν πρώτη 'Οκτωβρίου! "Εχουμε ἐκρηκτικὲς οὐσίες πού εἶναι χίλιες φορές πιὸ δυνατὲς ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ σας θόρυβα! Σᾶς καλοῦμε νά ἐγκαταλείψετε τὴν ἡπειρο τῆς 'Αμερικῆς πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία αὐτή! "Οσοι μείνουν, θά καταποντισθοῦν μαζί με τὴ στεριά στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ! Καλοῦμε ἐπίσης τὴν κυβέρνησι τῶν 'Η-

νωμένων Πολιτειῶν καὶ τὶς κυβερνήσεις τῶν ἄλλων κρατῶν τῆς 'Αμερικῆς νά συνεννοηθοῦν μαζί μας, ἐκπέμποντας μηνύματα μέσω τῶν κεντρικῶν κρατικῶν ραδιοσταθμῶν τους! "Ισως μπορέσουμε νά βοηθήσουμε στὴ μεταφορὰ τῶν πληθυσμῶν! Θά μᾶς ξανακούσετε αὔριο τὴν ἴδια ὥρα...»

Ἡ φωνὴ σωπαίνει καί, τὴν ἴδια στιγμή, τὸ τηλέφωνο κουνουρίζει δίπλα στὸν 'Υπεράνθρωπο. Ὁ ἥρωάς μας σηκώνει τὸ ἀκουστικό, ἀκούει γιὰ λίγη ὥρα κι' ἔπειτα ἀκουμπάει τὸ ἀκουστικό στὴ θέσι του καὶ σηκώνεται.

— Ἡ έκπομπὴ αὐτὴ ἔγινε ἀπὸ τὴ θόρυβα ἄκρη τοῦ λιμανιοῦ τῆς Νέας 'Υόρκης! 'Εμπρός, παιδιά! 'Αντίο, 'Ελσα! Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ μᾶς!

Τρέχει στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει καὶ τεντώνει ἀπότομα τὰ γονατὰ του καὶ ἀπογειώνεται. Βγαίνει πετώντας ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ παραθύρου, σάν ἕνα τεράστιο κόκκινο χελιδόνι!

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ 'Αστραπὴ ἀπογειώνονται κι' αὐτοὶ καὶ οἱ τρεῖς 'Υπεράνθρωποι πετοῦν μέσα στὴ νύχτα με ἀσύλληπτη ταχύτητα, πού ξεπερνάει τὴν ταχύτητα ὄχι μόνο ὅλων τῶν ζώων, ἀλλὰ καὶ τῶν γρήγορων ἀεροπλάνων καὶ βο-
λίδων!

Οἱ μέρτες τους σαλεύουν στὸν ἀέρα καὶ τὸ κόκκινο φῶρεμα τῆς 'Αστραπῆς κυματίζει με χάρι.

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, φτά-

νουν πάνω από το λιμάνι, διαγράφουν ένα μικρό κύκλο και χαμηλώνουν σαν γεράκια προς τη θόρεια άκρη του.

Προσγειώνονται εκεί και αντίζουν ένα παράξενο θέαμα.

Μιά συντροφιά από μισόγυμνους ανθρώπους είναι συγκεντρωμένη κοντά στην προκυμαία. Στα κεφάλια τους έχουν διαφανείς σφαιρικές περικεφαλαίες με κεραίες και στα πόδια τους είναι στερεωμένα μεγάλα λαστιχένια περύγια, που θυμίζουν πόδια πάπιας!

Ένας απ' αυτούς κρατάει

Η Άστραπή, τυλιγμένη από ένα στρώμα πάγου, άρχισε να θουλιάζει.

στα χέρια του ένα μεγάλο κουτί, σίγουρα τον ραδιοπομπό με τον όποιο οι "Ατλαντες" έστειλαν το μήνυμα προς τον άμερικανικό λαό!

Οι άλλοι στέκονται γύρω του με παράξενα μεγάλα πιστόλια στα χέρια.

Καθώς οι Ύπεράνθρωποι προσγειώνονται κοντά στους "Ατλαντες", από τους γύρω δρόμους ξεπροβάλλουν και όρμουν προς την προκυμαία μερικοί άστυφύλακες!

Βλέποντας τους Ύπεράνθρωπους και τους άστυφύλακες, οι "Ατλαντες" υποχωρούν προς τη θάλασσα.

Έκείνος που κρατάει το ραδιοπομπό πηδάει και χάνεται μέσα στο νερό, ενώ οι σύντροφοί του μένουν πίσω για να υποστηρίξουν την υποχώρησή του.

Παραδοθήτε, άλλοιώς θα πυροβολήσουμε! φωνάζει ένας άστυφύλακας.

Ένας "Ατλαντας" σηκώνει το πιστόλι του και τραβάει τη σκανδάλη.

Δεν ακούγεται καμιά έκπυρσοκρότησι. Το πιστόλι αφήνει ένα σφύριγμα που θυμίζει θυμωμένη κόμπρα κι ένας άχνός θγαίνει και άγγίζει τον άστυφύλακα.

Αυτό που έπακολουθεϊ ξεπερνάει τα όρια κάθε φαντασίας. Ο άστυνομικός παγώνει! Παγώνει κυριολεκτικά! Ένα στρώμα από διαφανή πάγο σχηματίζεται γύρω του και τον κρατάει ακίνητο στη στάσι που βρίσκεται!

Είναι σάμπως ο άστυφύλα-

κας να φόρεσε ένα κοστούμι από... πάγο!

Μιά κραυγή φρίκης θγαίνει από το στήθος της μικρής Άστραπής:

— Θεέ μου! Πώς ξγινε αυτό; Τί τρομερά καί φριχτά δπλα είναι αυτά;

— Έπάνω τους, παιδιά!, φω νάζει ο Ύπεράνθρωπος.

Καί οι τρείς πιό δυνατοί άνθρωποι του κόσμου ρίχνονται στη μάχη, ένω καί οι άστυφύλακες με αξιοθαύμαστο θάρρος όρμουν έναντίον των Άτλάντων, άψηφώντας τά άπαισία πιστόλια του ψυχρού θανάτου!

Μιά δεύτερη πιστολιά των Άτλάντων κάνει έναν ακόμα άστυνομικό να παγώσει, ένω οι σφαίρες των άστυνομικών χτυπούν τά κορμιά των ανθρώπων με τίς διαφανείς περικεφαλαίες χωρίς να τους κάνουν τίποτα! Τά κορμιά τους είναι άτρωτα στις σφαίρες, όπως καί των Ύπεράνθρώπων!

Ο Ύπεράνθρωπος σφίγγει την τρομερή γροθιά του καί, με όρμη έμβόλου άτμομηχανής, χτυπάει έναν Άτλαντα στο στήθος. Ο άνθρωπος με τά περύγια στα πόδια χάνει την ισορροπία του καί πέφτει στη θάλασσα, όπου εξαφανίζεται!

Την ίδια στιγμή, ένα δυνατό κρυσ τυλλγει τον Ύπεράνθρωπο. Ο ήρωάς μας νοιώθει ένα στρώμα πάγου να σχηματίζεται γύρω του! Ένας Άτλαντας τον είχε πυροβολήσει από πίσω!

Ο Ύπεράνθρωπος αισθά-

Καί τότε ο Κοντοστούπης βύθισε τά δόντια του στο μπουτί του αντιπάλου του!

νεται τίς άθρώσεις του να σφίγγονται καί να πονούν, όπως όταν κοιμηθή κανείς όλοκληρη νύχτα ξεσκέπαστος χειμώνα καιρό! Κάνει μιά άπότομη κίνησι με τά μυώδη μπράτσα του καί τó στρώμα του πάγου σπάξει πριν προλάβη να δέση έντελώς καί να τον παγιδεύση.

Γυρίζει καί με μιά γροθιά στέλνει τον Άτλαντα, πού τον είχε πυροβολήσει, να πάη να πέση πάνω σ' ένα σωρό από έμπορεύματα στίβαγμένα στην προκυμαία.

Στό μεταξύ, ή 'Αστραπή ἐπιτίθεται πετώντας ἐναντίον ἐνὸς μεγαλόσωμου "Ατλαντα, με τὶς μικρὲς γροθιές της σφιγμένες. Πρὶν ὅμως φτάση κοντά του, ὁ "Ατλαντας τραβάει τὴ σκανδάλη με τὸ πιστόλι προτεταμένο. Ἐνα σφύριγμα φιδιῶ ἀκούγεται κι' ἕνας ἀχνὸς χτυπάει τὸ κοριτσάκι στὸ πρόσωπο καὶ στὸ κορμί.

Ἡ Ντιάνα νοιώθει ἕνα παγερὸ συναίσθημα νὰ τὴν διαπερνάει, σὰν νὰ τὴν εἶχαν θουτήξει ξαφνικὰ σὲ παγωμένο νερό! Τὸ κορμί της μωδιάζει καὶ πονεῖ! Τὰ μέλη της γίνονται δύσκαμπτα καὶ τὰ σαγόνια της σφίγγονται! Τὸ κορμί της δλόκληρο τυλίγεται ἀπὸ ἕνα παχὺ στρῶμα διαφανοῦς πάγου!

Μὲ τὶς αἰσθήσεις της σχεδὸν χαμένες, ἡ 'Αστραπή πέφτει, καθὼς πετάει. Περνάει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ "Ατλαντος καὶ θυθίζεται στὰ νερά τοῦ λιμανιοῦ!

«Εἶμαι χαμένη!, σκέπτεται καθὼς θουλιάζει. Τὰ μέλη μου εἶναι πιασμένα καὶ δὲν μπορῶ νὰ σπάσω τὸν πάγο! Ἄν δὲν πεθάνω ἀπὸ ψύξι, θὰ πεθάνω ἀπὸ ἀσφυξία!»

Καὶ τὸ κορμί τῆς κόρης τοῦ Ὑπεράνθρωπου κατεβαίνει ὅλο καὶ πιὸ βαθεῖα μέσα στὰ σκοτεινὰ νερά τοῦ ὠκεανοῦ!...

Ἐπάνω, στὴν προκυμαία, ὁ Κεραυνὸς βλέπει τὴν ἀδερφούλα του νὰ πέφτη στὴ θάλασσα κλεισμένη μέσα σ' ἕ-

να στρῶμα πάγου καὶ ὁρμάει γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως. Ἐνας "Ατλας τὸν χτυπάει ἀπὸ πίσω με τὸ πιστόλι του κι' ἕνα στρῶμα πάγου σχηματίζεται γύρω ἀπὸ τὸ κορμί του, πρὶν τὸ παιδί—θαῦμα προλάβῃ νὰ ἀντιδράσῃ καὶ νὰ ἀντισταθῇ. Τὰ μέλη του πιάνονται καὶ μένει ἀσάλευτος μέσα στὸ πάγο, σὰν ἄγαλμα!

«Χαθήκαμε!, σκέπτεται ὁ Κεραυνός. Ἡ 'Αστραπή ἔπεσε στὴ θάλασσα κι' ἐγὼ εἶμαι φυλακισμένος μέσα σὲ πάγο πού δὲν μπορῶ νὰ τὸν σπάσω! Ὁ πατέρας! Μόνο ὁ πατέρας μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ! "Α! Θεέ μου!»

Ὁ Κεραυνός, μέσα ἀπὸ τὸν πάγο πού τὸν τυλίγει, βλέπει τότε τρεῖς. "Ατλαντες νὰ πυροβολοῦν ἐναντίον τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἀπὸ τρεῖς πλευρές.

Πυκνὸς καπνὸς χτυπάει τὸν ἥρωά μας καὶ ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος μαρμαρώνει! Τὸ κορμί του αἰχμαλωτίζεται μέσα σ' ἕνα συμπαγὲς στρῶμα πάγου, πού εἶναι πιὸ παχὺ ἀπὸ τὸ στρῶμα πάγου πού ἔχει τυλίξει τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν 'Αστραπή!...

Κασάτο Παγωτό!

ΤΟ μεταξύ, ὁ Κοντοστούπης εἶναι καθισμένος μέσα σὲ μιὰ ταβέρνα γεμάτη ἀπὸ ναυτικούς, πού θρὶσκεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀ-

πὸ τὴν προκυμαία, ὅπου διε-
ξάγεται ἡ μάχη τῶν Ὑπε-
ρανθρώπων μὲ τοὺς Ἀτλαν-
τες.

Κρατᾷ ἓνα σημειωματά-
ριο κι' ἓνα σπῆλο καὶ κρα-
τᾷ σημειώσεις, κουθεντιάζ-
οντας μὲ δυὸ ἡλιοψημένους
ναυτικούς ποὺ διασκεδάζουν
μαζί του.

— Λοιπὸν; λέει ὁ Κοντο-
στούπης μὲ ὕφος μεγάλου δη-
μοσιογράφου. Τί γνώμη ἔχετε
γιά τή... Ντόροθι Λαμούρ;

Οἱ δυὸ ναυτικοὶ βάζουν τὰ
γέλιπ.

— Εἶναι ὁμορφο κορίτσι!,
λέει ὁ ἕνας. Καὶ καλὴ ἡθο-
ποιός!

— Ξέρετε ποῖος εἶναι ὁ ἄν-
τρας τῆς; ρωτᾷ ὁ Κοντο-
στούπης.

— Ὁχι!, ἀποντοῦν κι' οἱ
δυὸ μαζί. Πῶς θέλεις νὰ ξέ-
ρουμα ποῖος εἶναι ὁ ἄντρας
τῆς;

— Ἔ, λοιπὸν, λέει ὁ Κον-
τοστούπης ποὺ θέλει νὰ κά-
νῃ τὸν καμπόσο. μάθετε ὅτι
ὁ ἄντρας τῆς Ντόροθι Λα-
μούρ εἶμαι... ἐγώ!

Οἱ ναυτικοὶ χάνουν τὴν ὑ-
πομονή τους καὶ οἱ καρπα-
ζιές τους πέφτουν βαριές
στὸ σβέρκο τοῦ νάνου!

— Πανα...γίτσα μου!, ξε-
φωνίζει ὁ Κοντοστούπης. Μὲ
δολοφονοῦν! Ἀναρχικοὶ σκο-
τώνουν τὸ ξακουστὸ δημοσιο-
γράφο Κοντοστούπη! Ὁχι!
Κάτω τὰ χέρια! Πίσω πολί-
τες! Ὁχι! Πάει τὸ καύκαλό
μου! Σάλεψε τὸ μυαλό μου!
Θὰ σπάσῃ ἡ καρδούλα μου!

Σηκώνεται καί, ἐνῶ οἱ

καρπαζιές πέφτουν ἑροχή, τὸ
θάζει στὰ πόδια καὶ θγαίνει
στὸ δρόμο σὰν τρελλὸς πε-
τῶντας χάμα τὸ σημειωματά-
ριο καὶ τὸ στυλό!

— Βοήθεια!, οὐρλιάζει τρέ-
χοντας. Μὲ μαχαίρωσαν! Μὲ
δολοφόνησαν! Μὲ χτύπησαν
μέ... ξιφολόγη!

Στρίβει σὲ μιὰ γωνιά, φτά-
νει στὴν προκυμαία καὶ θρί-
σκεται μπροστὰ σ' ἓνα θέα-
μα, ποὺ τὸν κάνει ν' ἀνοίξῃ
τὸ στόμα του μιὰ σπιθαμῇ.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ
Κεραυνὸς εἶναι κλεισμένοι μέ-
σα σὲ πάγο, καθὼς καὶ με-
ρικοὶ ἀστυνομικοὶ, ἐνῶ γύ-
ρω τους στέκονται μερικοὶ
ἄνθρωποι μὲ διαφανεῖς σφαί-
ρες στὸ κεφάλι, μὲ πιστόλια
στὰ χέρια καὶ μὲ περὺγια
στὰ πόδια σὰν πάπιες!

— Χρι... Χριστοῦλάκη μου!,
τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης
κατατρομαγμένος. Πῶς τοὺς
ἔχωσαν μέσα στὸν πάγο τὸν
Κεραυνὸ καὶ τὸν Ὑπεράνθρω-
πο; Γιά κύττα! Καὶ μερικοὶ
ἀστυφύλακες τὸ ἴδιο ἔπα-
θαν!... Θεούλη μου! Μήπως
τοὺς χτύπησε ἡ ζέστη στὸ κε-
φάλι καὶ φόρεσαν κοστούμια
ἀπὸ πάγο γιὰ νὰ δροσιστοῦ-
νε; Κι' αὐτοὶ μὲ τίς γυαλί-
νες περικεφαλαίες τί εἶναι;
Ἀνθρωποι ἢ πάπιες; Μπά!
Ὀνειρεύομαι! Σίγουρα, τὰ
ἐλέπω ὅλα αὐτὰ στ' ὄνειρό
μου! Νά, θὰ πάω κοντὰ τους
κι' ὅλα θὰ χαθοῦνε καὶ θὰ
θρεθῶ ξαπλωμένος στὸ κρεβ-
βάτι μου!

Καὶ προχωρεῖ μὲ θάρρος,
χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται πόσο

οσθαρό κίνδυνο διατρέχει!

"Ένας από τους "Ατλαντες σηκώνει το πιστόλι του για να πυροβολήσει έναντιον του Κοντοστούπη, μὰ ὁ νάνος βάζει τὰ γέλια:

— Χά, χά, χά! Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ κάνης τίποτα! Εἶσαι πλᾶσμα τῆς φαντασίας μου! Εἶσαι πρόσωπο τῶν διείρων μου! Δὲν ὑπάρχεις! Κύττα τί θὰ σοῦ κάνω!

Ὁ "Ατλας τραβάει τὴ σκανδάλη, μὰ ὁ Κοντοστούπης προλαβαίνει καὶ σκύβει καὶ ὁ ἀχνὸς ποὺ ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στόμιό του δὲν τὸν ἀγγίζει!

Σκυφτὸς καὶ πηδώντας σὰν κουνέλι, ὁ νάνος φτάνει κοντὰ στὸν "Ατλαντα καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι.

— Δὲν ὑπάρχεις!, τοῦ λέει. Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξι!

Καὶ ὁ Κοντοστούπης χώνει τὰ δόντια του στὸ μπουτί τοῦ ἀντιπάλου του!

Τὸ κρέας τοῦ "Ατλαντα εἶναι σκληρὸ καὶ ἐλαστικὸ καὶ τὰ δόντια τοῦ Κοντοστούπη δὲν μποροῦν νὰ χωθοῦν μέσα του καὶ νὰ τὸν πληγώσουν!

— "Αἱοὶ Πάντες!, σκέπτεται ὁ νάνος δαγκώνοντας ὄλο καὶ πιὸ δυνατὰ. Κρέας εἶναι αὐτὸ ἢ... καουτσούκ; Πόδι δαγκώνει ἢ καμμιὰ... μπάλα ποδοσφαίρου; "Ωχ! μὲ σκοτώνουνε πάλη! Πάει τὸ κεφαλάκι μου!

Ὁ "Ατλας εἶχε χτυπήσει τὸν Κοντοστούπη στὸ κεφάλι μὲ τὴ γροθιά του γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ μικροσκοπι-

κό, μὰ ἐνοχλητικὸ ἀντίπαλό του.

Ὁ Κοντοστούπης παροπατάει ζαλισμένος κι' ἔπειτα τὸ βάζει στὰ πόδια οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν τρόμο:

— Στὰ δπλασαα! Χριστιανοί, σώστε με! "Ανθρωποι — πάπιες, ἀνθρωποι — καουτσούκ κι' ἀνθρωποι — μπάλες μὲ κυνηγᾶνε γιὰ νὰ μοῦ ρουφήξουν τὸ αἷμα! Σώστε με, πρὶν θυμώσω καὶ γυρίσω πίσω καὶ τοὺς κάνω σκόνη στὶς γροθιές! "Ωχ, ἡ καρδούλα μου! Πάει νὰ σπάσῃ ἡ καμμενούλα!

Ὁ "Ατλαντας πίσω του σηκώνει τὸ πιστόλι του, σημαδεύει καλὰ καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη. "Ένα σφύριγμα φιδιῦ ἀκούγεται κι' ἕνας ἀχνὸς τυλίγει τὸ νάνο.

— "Ασααχ!, κάνει ὁ Κοντοστούπης σταματώντας ἀπὸτομα. Τί ξαφνικὴ δροσιά εἶναι αὕτη; Μπρρρρ! Τί κοῦο εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔπιασε ἀπὸτομα, καλοκαιριάτικα; Αἰσθάνουμαι σάν... σφαχτὸ ποὺ τὸ βάζουν μέσα σ' ἕνα... ψυγεῖο!

"Ένα στρῶμα πάγου σχηματίζεται γύρω ἀπὸ τὸ κομὶ τοῦ νάνου, κόβοντάς του τὴν ἀνάσα καὶ τὴ μιλιὰ καὶ παγώνοντάς τον ὥς τὸ μεδούλι τῶν κοκκάλων του!

«"Α... ἄ... ἀἱοὶ Πάντες!, σκέπτεται ὁ Κοντοστούπης πανικόβλητος καθὼς στέκεται ἀσάλευτος σάν ἀγαλμα στὴ στάσι ποὺ εἶχε ὅταν τὸν χτύπησε ὁ ἀχνὸς τοῦ "Ατλαντα. Τί... τί ἔπαθα; "Εγίνα...

παγωτό! "Εγίνα κασάτο πα-
γωτό! "Ο Κοντοστούπης Ε-
γινε ένα δυομοφο, δροσερό
και κασάτο πα... πα... πα...
πανω...τό! "Ωχ, ή καρδούλα
μου! Σβήνω! Σβήνω!... "Ω-
ωωωωχ!..

Τὸ Μαρτύριο τοῦ Πάγου

ΑΣΤΡΑΠΗ κλει-
σμένη μέσα στο στρώμα του
πάνου, κατεβαίνει γοργά
πρός το θυθό του ὠκεανού!
Τά πνευμόνια της πονοῦν! Τά
μάτια της ἔχουν θαμπώσει!
Τό κορμί της εἶναι τόσο μου
διασιμένο ἀπό τήν παγωνιά,
ὥστε νοιώθει χιλιάδες καρ-
φίτσες νά τῆς τρυποῦν τό δέ-
μα καί νά φτάνουν ὡς τά
σπλάχνα της!

"Ενας διαπεραστικός πό-
νος κάνει τήν καρδιά της νά
συσπᾶται!

Δέν μπορεί νά ἀναπνεύση
κι' αὐτό κάνει τό κεφάλι της
νά βουίξει ἀπό μιὰ ἀνυπόφο-
ρη ζάλη! Τό στομάχι της ἔ-
χει κουβαριασθῇ ἀπό τό κρύο
κι' ἔχει γίνεϊ ἕνας ὀδυνηρός
κόμπος!

Τό σκοτάδι εἶναι πηχτό καί
μαῦρο στά βάθη τῆς θάλασ-
σας. "Ενας ἄλλος ἄνθρωπος
δὲ θά ἔβλεπε οὔτε τή μύτη
του ἐκεῖ κάτω. "Η "Αστραπή
ὁμως — ὅπως κι' ὁ "Υπεράν-
θρωπος κι' ὁ Κεραυνός — εἶ-
ναι προικισμένη ἀπό τή φύσι
μέ τήν ἱκανότητα νά βλέπη
στό σκοτάδι τόσο καθαρά ὅ-
σο καί στό φῶς τῆς ἡμέρας.

"Ετσι, μολονότι τά μάτια

της ἔχουν θολώσει ἀπό τό
κρύο καί τή ζάλη, βλέπει λί-
γο μακρῶς τῆς ἑνῶν "Ατλαν-
τα νά κολυμπᾷ πρὸς τό θυ-
θό τῆς θάλασσας. "Η σφαίρι-
κή περικεφαλαία του ἀφήνει
ἕνα φωσφόρισμα πού τοῦ δει-
χνεῖ τό δρόμο. Στό ἕνα του
χέρι ὁ "Ατλάντας κρατάει
ἕνα μαχαίρι καί παρακολου-
θεῖ ἀπό κοντά τό παγωμένο
κοριτσάκι.

Σέ λίγες στιγμές ὁμως, ή
"Αστραπή παύει νά τὸν βλέ-
πη, ὅχι γιατί ὁ "Ατλάντας ἐ-
ξαφανίστηκε, ἀλλά γιατί τά
μάτια τῆς κόρης τοῦ "Υπε-
ράνθρωπου θολώνουν ἀκόμα
περισσότερο.

"Η Ντιάνα καταλαβαίνει
πὼς πλησιάζει τό τέλος της.
Νοιώθει τό θάνατο νά μπαί-
νῃ μέσα στό κορμί της καί
νά σταματᾷ τή λειτουργία
τῶν διαφόρων ζωτικῶν ὀργά-
νων του...

«Πεθαίνω!», σκέπτεται τό
κορίτσι. "Αντίο, μητέρα! "Αν-
τίο, πατέρα! "Αντίο, Ντάνυ!»

Καί τότε, ἐντελῶς ξαφνικά
καί ἀπροσδόκητα, κάτι ζε-
στό τήν ἀγκαλιάζει! Εἶναι
τό νερό τῆς θάλασσας, πού
σιγά-σιγά ἔλυωσε τὸν πάγο
γύρω ἀπό τό σῶμα τῆς "Α-
στραπῆς! Τό νερό εἶναι δρο-
σερό ὅπως πάντα, μὰ στήν
"Αστραπή φαίνεται ζεστό. ἔ-
πεται ἀπό τό μαρτύριο ἐκεῖ-
νο τοῦ πάγου!

Τό αἷμα ἀρχίζει νά κυκλο-
φορεῖ ἐλεύθερα στίς ἀρτηρί-
ες της ἀνακτοῦν τήν εὐλυγι-
σία τους. "Η ὄρασι τῆς ξανα-
γυρίζει καί τό κοριτσάκι βλέ

πει γύρω τὰ νερά τοῦ ὠκεανοῦ, ὅπου κολυμποῦν παρά-ξενα ψάρια.

Ὁ Ἀτλαντας πού τὴν πα-ρακολουθεῖ, βλέποντάς τὴν νὰ ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸ θανάσιμο στρῶμα τοῦ πάγου, χυμᾶει ἐναντίον της κολυμπώντας σὰν δελφίνι, μὲ τὸ μαχαῖρι τοῦ ὑψωμένο!

Μὰ ἡ Ἀστραπή ἔχει πιὰ συνέλθει καὶ ξεμουδιάσει καὶ ἀπαντάει κεραυνοβόλα στὴν ἐπίθεσι τοῦ Ἀτλαντα. Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ ὠπλισμένο μπράτσο του, κάνει μιὰ στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ της καὶ τραβάει μὲ δύναμι, ἀκουμπώντας συγχρόνως τὸ πόδι της στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀντιπάλου της.

Ἡ λαβὴ αὐτὴ ζίου-ζίτσου, στὸ ὅποιο ἡ Ντιάνα εἶναι τέλεια γυμνασμένη, ἔχει τρομακτικὰ ἀποτελέσματα στὸν Ἀτλαντα. Τὸ χέρι του ἐξαρθρώνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀντίστασι τῶν νερῶν, τὸ κορμὶ του τσακίζεται στὰ δύο!

Ἡ Ἀστραπή τὸν παρατάει καὶ μὲ γοργές κινήσεις τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν της ἀνεβαίνει ὀλοταχῶς πρὸς τὴν ἐπιφάνεια, διψώντας γιὰ ἀέρα, γιὰ δροσερὸ καθαρὸ ἀέρα πού νὰ δροσίση τὰ πνευμένα πνευμόνια της...

Τέλος, φτάνει στὴν ἐπιφάνεια καὶ τραβάει μερικὲς θαθεῖες ἀνάσες πού τὴν ἀνακουφίζουν καὶ κάνουν τὰ μάτια της νὰ καθαρίσουν.

Καὶ τότε βλέπει πάνω στὴν προκυμαία τὸν πατέρα της, τὸν Κεραυνὸ καὶ τὸν Κοντο-

στούπη, ἀσάλευτους σὰν ἀγάλματα, κλεισμένους μέσα σ' ἓνα παχὺ στρῶμα ἀπὸ διαφανὴ πάγο!

Μὲ τὸ ὁμορφο προσωπάκι της, κατακόκκινο ἀπὸ θυμὸ, ἡ μικρούλα Ἀστραπή κολυμπᾶει πρὸς τὴν προκυμαία καί, μὲ μιὰ ὑπέροχη ἐκτίναξι, θρίσκεται ἔξω, στὴ στεριά!

Πρὶν οἱ Ἀτλαντες, πού προχωροῦν στὸ μεταξὺ πρὸς τὴ θάλασσα γιὰ νὰ καταδυθοῦν, προλάβουν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον της, ἡ Ντιάνα τρέχει κοντὰ στὸν πατέρα της.

Ἡ μικρὴ μὰ θαυματουργὴ γροθιά της σηκώνεται σφιγμένη καὶ πέφτει μὲ ὀρμὴ πάνω στὸν πάγο πού κρατεῖ αἰχμάλωτο τὸν Ὑπεράνθρωπο. Ὁ πάγος σπάζει. Ὁ Ὑπεράνθρωπος, πού ἔχει μουδιάσει ἀπὸ τὸ κρῦο, χωρὶς ὅμως νὰ πάθῃ τίποτα σοβαρότερο, τεντώνει τὰ μέλη του κάνοντας τὸν πάγο νὰ πέσῃ χάμω κομματιασμένος.

Ἡ Ντιάνα τρέχει πρὸς τὸν Κεραυνὸ καὶ μὲ μιὰ δεύτερη γροθιά ἀπαλλάσσει καὶ τὸν ἀδερφὸ της ἀπὸ τὸ παγερὸ σάβανό του.

Ἔπειτα, τρέχει κοντὰ στὸν Κοντοστόπη πού, μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ πόνον καὶ τρόμον καὶ μὲ τὰ μάτια ἀλλοιθωρισμένα, φαίνεται ἔτοιμος πιά νὰ πεθάνῃ πίσω ἀπὸ τὸ πάγινο περίβλημά του!

Ἡ γροθιά τῆς κόρης τοῦ Ὑπεράνθρωπου, σπάζει ἀμέσως τὸν πάγο τοῦ Κοντοστόπη καὶ τὸν ἐλευθερώνει. Ὁ

Κοντοστούπης, πού είχε ύπο-
στη τελευταίος αυτή την πα-
γοποίησι, δὲν εἶχε προλάβει
νὰ παγώσῃ καὶ νὰ χάσῃ τὶς
αἰσθήσεις του. Τὸ κορμί του
ὁμῶς ἔχει μουδιάσει κι' ἔχει
πιασθῇ ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ μένει
ἀσάλευτος στὴ θέσι πού θρι-
σκόταν, σάν ἓνα κωμικὸ ἄ-
γαλμα.

Θέλει νὰ μιλήσῃ, μὰ ἡ γλῶσ-
σα του καὶ τὰ σαγόνια του εἴ-
ναι πιασμένα καὶ δὲν μπορεί.
Περιορίζεται λοιπὸν νὰ σκε-
φθῇ:

«Τί... τί... τί ἔχω πάθει; Εἴ-
μαι ἢ δὲν εἶμαι ὁ Κοντοστού-
πης; Εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι... πα-
γωτό; "Ἢ μήπως εἶμαι ἄγαλ-
μα κανενός... ἥρωος τῆς ἐπα-
ναστάσεως; Φωτίστε με, "Α-
γιοι Πάντες μου, καὶ πέστε
μου τί ἔχω πάθει;»

"Ἢ Ἀστραπή, χωρὶς νὰ στα-
ματήσῃ οὔτε στιγμή, πετάει
πρὸς τοὺς παγωμένους ἀστι-
νομικούς καὶ μὲ γρήγορες
γροθιές σπάζει τὸν πάγο πού
τοὺς τυλίγει. Μὰ δὲν τοὺς σώ-
ζει. "Ἐχει περάσει πολλὴ ὥρα
ἀπὸ τὴ στιγμή πού εἶχαν πα-
γώσῃ καὶ οἱ δυστυχισμένοι
ἀστυφύλακες ἔχουν πεθάνει ἀ-
πὸ κρῖο καὶ ἀσφυξία!

Κοντοστούπης
ὦ... Χιονοθύελλας!

ΛΑ αὐτὰ γίνον-
ται μέσα σὲ λίγες στιγμές καὶ
οἱ "Ἀτλαντες δὲν προλαβαί-
νουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκ-
πληξί τους. Οἱ τρεῖς Ὑπεράν-
θρωποι ρίχνονται ἐναντίον
τους μὲ μανία.

— Πατέρα!, φωνάζει ἡ Ἀ-
στραπή. Ντάνυ! Μὴ χάνετε
τὸν καιρὸ σας; σὲ γροθιές, που
δὲν τοὺς σκοτώνουν! Ἐφαρ-
μόστε λαβές ζιου-ζιού! Οἱ ἡ-
θρώποις τους δὲν μπορούν νὰ
ἀντέξουν!

Οἱ Ἀτλαντες σηκώνουν τὰ
πιστόλια τους καὶ πυροβολοῦν
ἐναντίον τῶν φίλων μας. Αὐτὴ
τὴ φορὰ ὁμῶς οἱ Ὑπεράνθρω-
ποι ἀντιμετωπίζουν πιδὸ συστη-
ματικὰ καὶ πιδὸ ἀποτελεσματι-
κὰ τὰ ὅπλα τοῦ ψυχροῦ θά-
νατου

Καθὼς ἐφαρμόζουν συντρι-
πτικές λαβές ζιού-ζιού, πού
ἐξαρθρώνουν καὶ ἐξοντώνουν
τοὺς ἀντιπάλους τους, παρὰ
κολουθοῦν ἄγρυπνα ὁ ἓνας
τὸν ἄλλο. Μόλις βλέπουν ὅτι
ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς τους τυ-
λίχτηκε ἀπὸ στῶμα πάγου,
ἐπεμβαίνουν καὶ μὲ μιὰ γρο-
θιά τὸν ἐλευθερώνουν καὶ
συνεχίζουν τὴ μάχη!

Οἱ Ἀτλαντες βλέπουν
τώρα πὼς ἡ νίκη γέρνει μὲ
τὸ μέρος τῶν Ὑπεράνθρω-
πων. Οἱ μισοὶ ἀπὸ αὐτοὺς
εἶναι πεσμένοι χάμω μὲ τὰ
μέλη καὶ τὰ κορμιά τσακι-
σμένα.

Οἱ ἄλλοι μισοὶ ὑποχωροῦν
πρὸς τὴν ἄκρῃ τῆς προκυ-
μαίας καὶ πέφτουν στὴ θά-
λασσα, ὅπου χάνονται.

— Ἀς τοὺς ἀκολουθήσου-
με!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρω-
πος στὰ παιδιὰ του.

Καὶ οἱ τρεῖς φίλοι μας πη-
δοῦν κι' αὐτοὶ στὸ νερὸ μὲ
θεαματικὰς βουτιές, πού θὰ
τὶς ζήλευαν ἀκόμα καὶ πρω-
ταθληταὶ τοῦ κολυμπιού!

Μά δεν φτάνουν, στά δέκα μέτρα μέσα στη θάλασσα. Όταν συναντούν μια ομάδα από "Ατλαντες. Αυτή τη φορά, οι άνθρωποι με τα περὺγια στά πόδια δεν κρητοῦν πιστόλια αλλά μεγάλα μαχαίρια!

Όρμουν κολυμπώντας εναντίον των 'Υπεράνθρώπων και μία σκληρή, μά σύντομη

πάλη αρχίζει. Μέσα σε λίγες στιγμές, οι ήρωές μας αποκρούουν τους αντιπάλους τους και τους αναγκάζουν να τραποῦν εις φυγήν πρὸς τὰ βάθη του ὠκεανού, όπου τους ακολουθοῦν με την ἐλπίδα να λύσουν τὸ ἀλλόκοτο και τρομερὸ μυστήριο των 'Ατλάντων...

Επάνω, στήν προκυμαία,

Ἡ μάχη πού ἄρχισε ἦταν ἀλλόκοτη. Τὰ παράξενα πιστόλια των 'Ατλάντων σκοποῦσαν τὸν πανικὸ στοὺς ἀστυνομικοὺς και οἱ 'Υπεράνθρωποι σκοποῦσαν τὸν πανικὸ στοὺς "Ατλαντες.

ὁ Κοντοστούπης αποφασίζει ἐπιτέλους νά... κινηθῇ. Κάνει ἓνα βῆμα καὶ ἐνθουσιάζεται πὺ μπορεῖ ἀκόμα νά χρησιμοποιήσῃ τὰ πόδια του.

— Μπράβο μου!, μурμουρίζει. Δὲν εἶμαι πιά... κασάτο παγωτὸ οὔτε ἀγαλμα! Εἶμαι πάλι ὁ Κοντοστούπης, ὁ φοβερός καὶ τρομερός!

Γερπατάει ἀνάμεσα στοὺς πεσμένους "Ατλαντες καὶ λέει μὲ περιφρόνησι:

— Τί νά σᾶς κάνω. μωρὲ σεῖς, πὺ πρόλαβε νά σᾶς ξεκάνῃ ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ παιδιὰ του! Εἴσατε τυχεροί! "Αν σᾶς ἐπιανα ἐγὼ στὰ χέρια μου, θά πεθαίνατε πολὺ πὺ ἄσχημα! Παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὰ ἴδια του τὰ λόγια, ὁ Κοντοστούπης σκύβει καὶ ἀγγίζει τὴ διαφανὴ σφαιρικὴ περικεφαλαία ἐνός "Ατλαντα.

Ὁ "Ατλαντας, πὺ δὲν ἔχει πεθάνει ἀκόμα ἐντελῶς, σαλεύει ἐλαφρά.

Ὁ Κοντοστούπης τραβιέται πίσω ἀπότομα μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ ξαφνικὸ τρόμο, γλυστράει καὶ πέφτει χάμω τραυλίζοντας:

— Χά... χάθηκα, μανούλα μου! Θά... θά ξαναγίνω... κασάτο παγωτὸ!

Τὸ χέρι του ἀκουμπάει σὲ κάτὶ σκληρὸ καὶ κρύο. Τὸ πιάνει καὶ τὸ σηκώνει. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιστόλια τοῦ ψυχροῦ θανάτου!

— Χρι... Χρι... Χριστουλάκη μου!, μурμουρίζει ὁ νῆνος μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη. Τί... τί... τί... τί... εἶν' αὐτό;

"Ὀχ, ἡ καρδούλα μου!

Θέλει νά πετάξῃ πάλι χάμω τὸ πιστόλι, μὰ τὰ δάχτυλά του δὲν ὑπακούουν. "Αντὶ ν' ἀνοίξουν καὶ ν' ἀφήσουν τὸ πιστόλι νά πέσῃ, σφίγγονται νευρικά. "Αθελα, ὁ δείκτης τοῦ Κοντοστοῦ πη πιέζει τὴ σκανδάλη!

"Ἐνα σφύριγμα φιδιοῦ ἀκούγεται, πὺ κάνει τὸ νᾶνο νά χλωμιάσῃ σάν νεκρός, καὶ μιὰ στήλῃ ἀχνοῦ ἀναπηδαί ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ πιστολιοῦ καὶ ἀγγίζει τὸν "Ατλαντα πὺ εἶχε σαλέψῃ.

"Ἐνα παχὺ στρῶμα πάγου σχηματίζεται γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ "Ατλαντα!

Τὰ μάτια τοῦ Κοντοστοῦ πη κοντεύουν νά πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους ἀπὸ τὴν ἔκπληξι.

— Εἶ... εἶμαι τρομερός!, τραυλίζει. Κυττα τί τοῦ ἔκανα κουνώντας μόνον τὸ δαχτυλάκι μου! Πῶ, πῶ, πῶ, Παναγίτσα μου! "Ανθρωπος εἶμαι ἤ... χιονοθύελλα; Κοντοστούπης ὁ... χιονοθύελλας! Τί ὠραῖο ὄνομα!

Μὲ καινούργιο θάρρος τώρα ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστῃ αὐτῇ ἐπιτυχίᾳ τοῦ ἐναντίου ἐνός... σκοτωμένου, ὁ Κοντοστούπης σηκώνεται φουσκώνοντας τὸ στήθος του μὲ καμάρὶ καὶ ἔτοιμος νά τὰ θάλῃ μὲ δλόκληρο τὸν κόσμον!

Πηγαίνει κοντὰ σ' ἓναν ἄλλο "Ατλαντα, τὸν σκουντάει γιὰ νά θεβαιωθῇ ἂν εἶναι πραγματικὰ νεκρός καὶ ἔπειτα σκύβει καὶ ἀρχίζει νά ἐπεξεργάζεται τὴν περικεφα-

λαία του. Τη γυρίζει από δω, τη γυρίζει από κεί και ξαφνικά ή περικεφαλαία που ήταν στερεωμένη στους ώμους του "Ατλαντα μ' ένα είδος λουριού, άποσπάται και μένει στα χέρια του νάνου!

Και τότε μιὰ τρελλή σκέψη άστράφτει στο μυαλό του Κοντοστούπη: νά ντυθῇ σάν τους "Ατλαντες!

Βγάζει γοργά τὰ ρούχα του και μένει μ' ένα κοντό παντελονάκι. Παίρνει την περικεφαλαία και τή φορεῖ, θγάζει από τὰ πόδια του "Ατλαντα τὰ λαστιχένια περύγια και τὰ στερεώνει στα δικά του πόδια, αφού πρώτα αφαιρεί τὰ παπούτσια του!

Τέλος, δένει στη μέση του τή ζώνη του "Ατλαντα άπ' όπου κρέμεται ένα πιστόλι του ψυχρού θανάτου!

Δέν μπορούσε νά γίνη κωμικώτερο θέαμα από τὸ μικρόσωμο Κοντοστούπη, με την περικεφαλαία και τὰ περύγια στα πόδια. Ήταν σάν ένα γελοίο και τερατωδες πλάσμα από κάποιον άλλο κόσμο.

Παίρνει θαυσιές άνάσες με μεγάλη ευχαρίστησι. 'Ο άέρας μέσα στην περικεφαλαία είναι δροσερός και καθαρός και άρωματισμένος με άσμη από φύκια και ιώδιο!

Ξαφνικά, μιὰ ομάδα από άστυνομικούς ξεπροβάλλει από ένα δρόμο με αυτόματα στα χέρια και αρχίζουν άμέσως νά πυροβολούν έναντιον του Κοντοστούπη!

— Μανού...λα μου!, τραυλίζει ο νάνος έντρομος. Άά μέ... σκοτώσουν! Μὲ θέρσαν φαίνεται, για "Ατλαντα! "Ωχ! Σφαίρα ήταν αυτό που σφύριξε έτσι κοντά στο κεφάλι μου; "Ε! Παιδιά! Μή θαρῶτε! Είμαι από τους δικούς σας! Είμαι δ... βοηθός του 'Υπεράνθρωπου!...

Μά οι φωνές του Κοντοστούπη δέν άκούγονται από τους άστυνομικούς, που έξακολουθούν νά προχωρούν πυροβολώντας!

"Ετοιμος νά λιποθυμήση από τὸ φόβο και μὴ θέλοντας νά χρησιμοποιήση έναντιον των άστυνομικών τὸ πιστόλι του ψυχρού θανάτου, ο Κοντοστούπης γυρίζει και κάνει νά φύγη τρέχοντας.

Ξεχνάει όμως από τὸ σάστισμά του πὼς δυὸ θήματα πίσω του δρίσκεται ἡ θάλασσα! "Ετσι πέφτει στο νερό του 'Ωκεανού και χάνεται κάτω από τὴν ἐπιφάνεια!..

Στὰ βάθη του 'Ωκεανού

ΤΟ μεταξύ, ο 'Υπεράνθρωπος, ο Κεραυνός και ἡ 'Αστραπή εξακολουθούν νά κατεβαίνουν στα βάθη του ὠκεανού πίσω από τους "Ατλαντες.

Μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, που επικρατεῖ εκεί κάτω, γιατί οι ὄγκοι των νερῶν δέν αφήνουν καμμιὰ ακτίνα νά εισχωρήση ως εκεί από τὴν ἐπιφάνεια, οι περικεφαλαίες των 'Ατλάντων φωσφορίζουν

παράξενα.

Κάθε τόσο, οι "Ατλαντες" σταματούν, γυρίζουν πίσω και δοκιμάζουν να αντιμετωπίσουν τους "Υπεράνθρωπους". Καί, κάθε φορά που το κάνουν αυτό, μερικοί από τους ανθρώπους με τὰ πτερύγια χάνουν τὴ ζωὴ τους κάτω ἀπὸ τὶς συντριπτικὲς λαθεὲς ζιού-ζιτσου που ἐφαρμόζουν ὁ "Υπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή!

Καὶ τὸ κυνηγητὸ συνεχίζεται πρὸς τὸ θυθό, ἀνάμεσα σὲ μικρὰ καὶ μεγάλα παράξενα φωσφορικά ψάρια, πού φεύγουν τρομαγμένα καθὼς περνοῦν οἱ ἄνθρωποι.

Τέλος, φτάνουν στὸ θυθό. "Ενα δάσος ἀπὸ ὑπέροχα κοραλλόδεντρα ἀπλώνεται ἐκεῖ κάτω. Τὰ κοραλλόδεντρα εἶναι τόσο μεγάλα καὶ τόσο πυκνά, ὥστε οἱ "Ατλαντες" χάνονται, ἀμέσως μόλις πατοῦν τὸ πόδι τους στὸ θυθό, κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιά τους!

Οἱ "Υπεράνθρωποι" πατοῦν κι' αὐτοὶ χάμω καὶ πλανιῶνται ἀνάμεσα στὰ κοραλλόδεντρα, ψάχνοντας νὰ ξαναβροῦν τοὺς "Ατλαντες". Μὰ δὲν τοὺς βλέπουν πουθενά! Τί ἔιχαν γίνεῖ; Ποῦ εἶχαν κρυφτεῖ; Γύρω δὲν ὑπάρχει κανένας θάμνος πού νὰ μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κρησφύγετο. Κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν κοραλλόδεντρων εἶναι μόνο οἱ κορμοὶ τους, πού δὲν ἐμποδίζουν τὴ θέα.

«Περίεργο!», σκέπτεται ὁ "Υπεράνθρωπος" καθὼς τριγυρίζει μαζί με τὰ παιδιὰ του.

"Ανοίξε ἡ γῆ καὶ τοὺς κατάρτιε; Πρέπει νὰ τοὺς βροῦμε γρήγορα! Μποροῦμε νὰ κρατήσουμε λίγο ἀκόμα χωρίς ἀέρα, χάρις στὶς ὑπερφυσικὲς μας δυνατότητες, τί θὰ γίνῃ ἔπειτα ὁμως; Πρέπει νὰ τοὺς βροῦμε!»

Περνοῦν τώρα κοντὰ ἀπὸ ἓνα μεγάλο θράχο. Κάνουν γοργὰ ἓναν κύκλο γύρω του γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι οἱ "Ατλαντες" δὲν εἶναι κρυμμένοι ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά του.

Ξαφνικὰ συμβαίνει κάτι ἐκ πληκτικό. Ὁ θράχος ἀνοίγει στὰ δυό! Σχηματίζεται ἓνα μεγάλο ἀνοιγμα, πού ἀρχίζει νὰ ρουφᾷ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας με ἀφάνταστη ὀρμή.

Τὸ ρεῦμα πού προκαλεῖται ἔτσι εἶναι τόσο δυνατό ὥστε παρασύρει τοὺς φίλους μας μέσα στὸ ἀνοιγμα τοῦ θράχου!

Ὁ θράχος ξανακλείνει πίσω τους!

Βρίσκονται τώρα μέσα σ' ἓνα κυκλικὸ μικρὸ δωμάτιο γεμᾶτο νερὸ τῆς θάλασσας. Μιὰ μηχανὴ λειτουργεῖ ἐκεῖ μέσα βουίζοντας. Σιγὰ-σιγὰ, τὸ νερὸ ἐλαττώνεται καὶ χάνεται καὶ τὴν θέσι του τὴν παίρνει ἀέρας δροσερός, καθαρός ἀέρας, πού μυρίζει φύκια καὶ ἰώδιο!

Ὁ "Υπεράνθρωπος" δὲν τολμάει νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὸ πού βλέπει.

— Οἱ ἀλλόκοτοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, μурμουρίζει, ζοῦν κάτω ἀπὸ τὸ θυθὸ τῆς θά-

λασσας ! Καταπληκτικό !
Πρόπει νά ἔχουν ἀναπτύξει
ἕναν ἀνώτερο καὶ τέλειο πολιτισμό, μὲ προχωρημένα τεχνικά μέσα! Πιστόλια ποὺ προκαλοῦν θάνατο ἀπὸ ψῦξι! Περικεφαλαῖες ποὺ ἐπιτρέπουν νά κολυμπᾷ κανεὶς ὄφρες ὁλόκληρες χωρὶς τὴν ἀνάγκη ἀέρος! Ἑκρηκτικὲς οὐσίες μὲ πρωτοφανῆ δύναμι! Καὶ μηχανές ποὺ ἔχουν τὴ δύναμι νά τιθασσεύουν τὰ ρεύματα τῆς θάλασσας καὶ νά ἀντιστέκωνται στὴν τρομακτικὴ πίεσι τῶν νερῶν τοῦ ὠκεανοῦ! Ἀρχίζω νά φοβάμαι ὅτι πραγματικά ἡ Ἀμερικὴ διατρέχει κίνδυνο καταστροφῆς!

— Πατέρα!, λέει ἡ Ἀστραπή. Στὸν τοῖχο ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ πόρτα! Ἀς τὴν ἀνοίξουμε νά δοῦμε ποὺ ὀδηγεῖ!

— Ναί, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἀς τὴν ἀνοίξουμε! Πρέπει νά μάθουμε ποιοὶ εἶναι οἱ ἀλλόκοτοι αὐτοὶ κάτοικοι τῶν θυθῶν, πρὶν δοκιμάσουμε νά σώσουμε τὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τους!

Προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίγει ἀπότομα καί... θρίσκειται μπροστὰ σὲ δέκα τοῦλάχιστον πιστόλια τοῦ ψυχροῦ θανάτου!

Δέκα Ἀτλαντες στέκονται ἐκεῖ, σ' ἕναν διάδρομο ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πόρτα, μὲ πιστόλια στὰ χέρια.

Στὰ κεφάλια τους δὲ φοροῦν τώρα περικεφαλαῖες καὶ στὰ πόδια τους δὲν εἶναι στερεωμένα τὰ πτερύγια.

— Ὑπεράνθρωπε!, λέει ἕνας ἀπ' αὐτοὺς στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Εἶναι μάταιη κάθε ἀντίστασι! Τὰ πιστόλια μας εἶναι ἔτοιμα νά τυλίξουν ἑσένα καὶ τὰ παιδιὰ σου μὲ τὸν πάγο τοῦ θανάτου!

— Τί θέλετε ἀπὸ μᾶς; ρωτάει ὁ ἥρωάς μας.

— Νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε!.. Ὁ Βασιλιάς τῶν Ἀτλάντων σᾶς περιμένει!

— Σᾶς ἀκολουθοῦμε!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Μὲ τὰ πιστόλια τους παντα προτεταμένα, οἱ Ἀτλαντες τοὺς περικυκλώνουν. Τοὺς θάζουν στὴ μέση καὶ προχωροῦν ὅλοι μαζί μέσα στὸ διάδρομο.

Περπατοῦν ἔτσι γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, ὥσπου φτάνουν μπροστὰ σὲ μιὰ μετὰλλινη πόρτα, ὅπου στέκονται δυὸ φρουροί.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της... φῶς τοῦ ἡλίου χτυπᾷ τοὺς Ὑπεράνθρωπους! Φῶς τοῦ ἡλίου κάτω ἀπὸ τὸ θυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ!

Ὁ Ἅγιος Πέτρος

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ.

ΠΗΣ, φορώντας τὴν περικεφαλαία καὶ τὰ πτερύγια τοῦ Ἀτλαντα, θουλιάζει γοργὰ πρὸς τὸ θυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ!

«Παναγίτσα μου!, σκέπτεται ὁ νάνος πανικόβλητος. Πεθαίνω! Πνίγομαι! Θὰ κρατήσω τὴν ἀναπνοή μου... ὥς τότε ὅμως; Σὲ λίγο, δὲ θὰ ἀντέξω ἄλλο καὶ θὰ πάω

χαμένος σάν τὸ γέρο-Μασού-
ρα! Θά πνιγῶ σάν γατί! Θε-
οῦλη μου! Ἦταν γραφτό μου
νὰ πάω πνιγμένος; Χάθηκαν
τόσοι ἄλλοι τρόποι θανά-
του; Δὲ μπορούσες νὰ ὀρί-
σης νὰ πεθάνω ἀπὸ... γερά-
ματα; Ἡ νὰ πεθάνω ἀπὸ...
συνάχι σὲ ἡλικία ἑκατὸν πε-
νῆντα χρονῶν; Σῶσε με, Χρι-
στουλάκη μου! Δὲ θέλω νὰ
πεθάνω! Δὲ θέλω!...»

Σφίγγει τὰ δόντια του καὶ
τὰ χεῖλη του καὶ κρατάει
τὴν ἀναπνοή του, ἐνῶ θου-
λιάζει ὅλο καὶ πιὸ θαθεῖα.
Μὰ δὲν ἀντέχει ἄλλο πιά!
Τὰ πνευμόνια του καίνε καὶ
πονοῦν!

«Ἀντίο, ζωή!, σκέπτεται.
'Ἀντίο, νιάτα! 'Ἀντίο, γλυ-
κειά μου μανούλα! Φεύγω
γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο!»

Καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του.
Μὰ δὲν μπαίνει νερὸ στὸ στό-
μα του, ὅπως περίμενε! Δὲν
πνίγεται! Ἀπεναντίας, τὸ στή-
θος του γεμίζει ἀπὸ δροσε-
ρό, καθαρὸ ἀέρα, πὺ μυρί-
ζει φύκια καὶ ἰώδιο!

Ὁ Κοντοστούπης παίρνει
θαθεῖες ἀνάσες, ἀναστενάζον-
τας μὲ ἀνακούφισι.

— "Ααααχ!", κάνει. Τί ὡ-
ραῖα πὺ εἶναι στὸν ἄλλο κό-
σμο! Τί εὐχάριστος ἀέρας!
Χαλάλι του! Δὲν εἶμαι καὶ
τόσο δυσαρεστημένος, πὺ
ἄφησα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ πνι-
γῇ! Οὔτε πόνεσα καθόλου
οὔτε θασάνιστηκα! "Ἀνοι-
ξα τὸ στόμα μου καί... ὅρε-
θηκα στὸν ἄλλο κόσμο! "Α-
ααχ! Τί δροσερὸς ἀέρας!...
Σίγουρα ὅπου νᾶναι, θά πα-

ρουσιαστῇ ὁ Ἅγιος Πέτρος
γιὰ νὰ με ὑποδεχτῇ καὶ νὰ
μοῦ ἀνοίξη τὴν πόρτα τοῦ
Παράδεισου μὲ τὰ κλειδιά
του. «Πέρασε μέσα, ἀγαπητέ
μου Κοντοστούπη!, θά μοῦ
πῇ χαμογελῶντας γλυκά.
Πέρασε μέσα, χρυσέ μου ἄν-
θρωπε! Βασανίστηκες τόσο
πολὺ στὴ ζωὴ σου μὲ τὰ τέ-
ρατα καὶ τοὺς κακούργους
πὺ κυνηγᾷ ὁ Ὑπεράνθρω-
πος, ὥστε θά πάω στὸν Παν-
τοδύναμο καὶ θά τὸν παρα-
καλέσω νὰ σὲ ἀφήσῃ νὰ ξα-
πλώσῃς ἀνάμεσα στὰ λου-
λούδια τοῦ Παράδεισου καὶ
νὰ κοιμηθῇς... ἑκατὸ χρο-
νία!» Κι' ἐγὼ θά τοῦ πῶ:
«Ἅγιε Πέτρε μου, τί λόγια
εἶναι αὐτά; Γιατί νὰ κοιμηθῶ
τόσο λίγο; Ὅθι τὸν πείραζε
τὸν Παντοδύναμο ἄν ξπαιρνα
ἓνα μικρὸ ὑπνάκο γιὰ... δέ-
κα χιλιάδες χρόνια;» Τί ὡ-
ραῖα πὺ θά περάσω, ἔ; Για-
τί ἀργεῖ ὅμως ὁ Ἅγιος Πέ-
τρος; "Α, νάτος! Θαρρῶ
πὺ αὐτὸς εἶναι...»

Βλέπει κάτι νὰ φωσφορίζῃ
κάπου μακριὰ του μέσα στὰ
σκοτεινὰ νερά καὶ νὰ πλη-
σιάζῃ γοργὰ πρὸς τὸ μέρος
του. Ὅταν φτάνει κοντά του,
ὁ Κοντοστούπης βλέπει πὺς
ἔχει νὰ κάνῃ μ' ἓναν καρχα-
ρία! Τὸ αἰμοβόρο θηρίο τῆς
θάλασσας ἀρχίζει νὰ κόβῃ
βόλτες γύρω του, ἕτοιμο νὰ
ριχτῇ ἐπάνω του καὶ νὰ τὸν
κατασπαράξῃ.

«Περίεργο!, μουρμουρίζει
ὁ νάνος. Δὲν μπορεῖ νᾶναι ὁ
Ἅγιος Πέτρος αὐτὸ τὸ πρᾶ-
γμα! Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἔχει

Ένα δμορφο πρόσωπο γεμάτο καλωσύνη και μιὰ δμορφη γενιάδα κι' αὐτὸ μοιάζει μὲ καρχαρία! Ὑπάρχουν καρχαρίες στὸν ἄλλο κόσμος; Ἀδύνατον! Ἄρα, ὁ καρχαρίας αὐτὸς εἶναι... ὁ Ἅγιος Πέτρος καὶ μεταμφιέστηκε γιὰ νὰ μὲ θάλῃ σὲ δοκιμασία! Βρῆκε ὅμως ἄνθρωπο νὰ δοκιμάσῃ! Τὸν Κοντοστούπη! Τὸν ἀδάμαστο γαὶ ἀτρόμητο Κοντοστούπη! Χά, χά, χά!»

Καὶ τότε τὸ χέρι τοῦ νάνου ἀγγίζει τὸ πιστόλι ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὴ ζώνη του καὶ τὰ μάτια του ξεχωρίζουν τὴ διαφανῆ περικεφαλαία γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ὁ Κοντοστούπης χλωμιάζει!

«Ἀποκλείεται νὰ ἔχω πεθάνει!, σκέπτεται. Δὲ γίνεται νᾶμαι στὸν ἄλλο κόσμος καὶ νὰ ἔχω τὴν περικεφαλαία αὐτὴ στὸ κεφάλι κι' ἓνα πιστόλι στὴ μέση! Ἄρα εἰμαι ζωντανός! Ἄρα ὁ καρχαρίας αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ... Ἅγιος Πέτρος! Ἄρα... ὦχ! Μ' ἐπιασε ἡ καρδούλα μου! Χάνομαι!»

Ὁ καρχαρίας παύει νὰ κάνῃ βόλτες γύρω ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη. Γυρίζει τὸ τρομερὸ μουσοῦδι ἐναντίον του καὶ ἐπιτίθεται!

«Ἅγιοι Πάντες!, τραυλίζει ὁ νάνος. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ θρεθῶ πραγματικά κοντά σας! Ἅγιε Πέτρε, ἔρχομαι! Μ' ἔφαγε τὸ θηρίο!...»

Χωρὶς νὰ καταλαβαίνει καλά-καλὰ τί κάνει, μὲ κινήσεις νευρικές καὶ σπασμωδικές, ἀρπάζει τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ

ζώνη του, τὸ στρέφει πρὸς τὸν καρχαρία καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη!

Ἐνας ἀχνὸς τινάζεται πρὸς τὰ ἐμπρὸς μέσα στὰ νερά καὶ ἀγγίζει τὸν καρχαρία στὸ μουσοῦδι! Ἐνα παχὺ στῤῥωμα πάγου τυλίγει ὁλόκληρο τὸ γιγάντιο ψάρι ἐμποδίζοντας τὶς κινήσεις του καὶ κλείνοντάς του τὸ στόμα!

Ὁ καρχαρίας ἀρχίζει νὰ βουλιάζῃ πρὸς τὸ θυθὸ στριφογυρίζοντας γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, κλεισμένος μέσα στὴν ἀλλόκοτη ἐκείνη θήκη ἀπὸ πάγο!

«Χά, χά, χά!, κάνει νευρικά ὁ Κοντοστούπης τρέμοντας ἀπὸ τὸν τρόμο ποὺ δοκίμασε. Χό, χό, χό! Χί, χί, χί! Νόμισε πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὰ θάλῃ μὲ τὸν Κοντοστούπη... τὸ Χιονοθύελλα! Ἐνα παλιόφαρο ἐκεῖ χάμω, ἓνας παλιός... κοκοβιός, νάχῃ τὴν ἀξίωσι νὰ φάῃ τὸν Κοντοστούπη, σὰν νὰ ἦταν κανένα δόλωμα γιὰ ἀγκίστρι! Καὶ εἶχε τὸ θράσος νὰ μοῦ παραστήσῃ στὴν ἀρχὴ τόν... Ἅγιο Πέτρο γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσῃ!»

Στὸ μεταξύ, ὅλο καὶ βουλιάζει, ὥσπου προσγειώνεται ἀνάμεσα στὰ κοραλλόδεντρα.

«Μωρὲ μπράβο!, σκέπτεται κυττάζοντας γύρω του. Δὲ φανταζόμουν ποτὲ πῶς θυθὸ τῆς θάλασσας ὑπάρχουν δάση! Ἄ! Θεοῦλη μου! Τί εἶναι αὐτό;»

Ὁ θράχος, ὅπου εἶχαν μπη οἱ Ὑπεράνθρωποι λίγα λεπτά πρὶν, ἀνοίγει πάλι. Τὸ

νερό δρμάει μέσα του παρασύροντας και τόν Κοντοστούπη και κλείνοντάς τον μέσα στο μικρό εκείνο δωμάτιο. Ένω τὰ νερά αποσύρονται, ο Κοντοστούπης μουρμουρίζει: «Γιατί, Θεούλη μου, νὰ τραβάω όλα αυτά τὰ θάσσανα; Γιατί νὰ δοκιμάζω λαχτάρα στη λαχτάρα; Μιά μέρα ή καρδιά μου θά πάθη συγκοπή και τότε αντίο ζωή! Δέν άντέχω πιά, Θεούλη μου! Δέν άντέχω πιά! Θά κάνω... άπεργία πείνας, άν συνεχιστούν αυτά τὰ παθήματά μου!»

Έκείνη τή στιγμή, ή έσω-

Μιά τρομακτική έκρηξη έγινε...

τερική πόρτα του δωματίου άνοίγει και ένας "Ατλαντας προβάλλει μ' ένα πιστόλι στο χέρι!

Ο Κοντοστούπης μαρμαρώνει από τόν τρόμο του. Τό κορμί του μουδιάζει από τό φόβο.

Ο "Ατλαντας, άντικρύζοντας τον, γουρλώνει τὰ μάτια του από την έκπληξι και τό δάχτυλό του άρχίζει νά τραβάει τή σκανδάλη!

Μιά στιγμή όμως πριν ό άχνός του ψυχρού θανάτου τιναχτή από τό στόμιο του πιστολιού, τὰ γόνατα του Κοντοστούπη λυγίζουν από την τρομάρα του και ό νάνος πέφτει χάμω γονατιστός! Ο άχνός περνάει πάνω από τό κεφάλι του χωρίς νά τόν άγγίξει!

— Πεθαίνω!, μουρμουρίζει ό Κοντοστούπης.

Τό χέρι πού κρατάει τό πιστόλι σφίγγεται σπασμωδικά. Τό δάχτυλό του πιέζει τή σκανδάλη χωρίς νά τό θέλη. Μιά στήλη άχνού τινάζεται πρὸς τό μέρος του αντιπάλου του και ό "Ατλαντας μεταβάλλεται σέ μία... κολώνα πάγο!

— Κοντοστούπης ό... Χιονοθύελλας!, λέει μόνος του ό νάνος άνακτώντας σιγά-σιγά τό θάρρος του. Είμαι τρομερός! Είμαι... ψυχρός! Είμαι σωστό... παγόθουνο! Πίσω και σās έφαγα!

Σηκώνεται και προχωρεί πρὸς τήν πόρτα. Περνάει δίπλα στον παγωμένο "Ατλαντα, θγάζοντάς του τή γλώσσα και σαλεύοντας κοροϊδευ-

Οι 'Ατλαντες ὤρμησαν τότε ἐναντίον τῶν 'Υπερανθρώπων!

τικὰ τὴ μεγάλη μύτη του.
Βγαίνει στὸ διάδρομο...

Ἡ Πολιτεία τῶν Ἀτλάντων

ΤΗΝ ἴδια ὥρα, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή, ζωσμένοι ἀπὸ ἀρκετοὺς Ἀτλαντες, περνοῦν τὴ μεγάλη σιδερένια πόρτα καὶ βγαίνουν σ' ἓναν... ἡλιόλουστο κάμπο!

Εἶναι ἀλήθεια καταπληκτικὸ αὐτὸ ποὺ βλέπουν. Ἕνας μεγάλος κάμπος ἀπλώνεται ἐκεῖ — κάτω ἀπὸ τὸ θυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ! — ὡς ὅπου φτάνει τὸ μάτι! Κατάφυτοι, χαριτωμένοι λόφοι σπάζουν τὴ μονο-

τονία του. Στὸ κέντρο του εἶναι χτισμένη μιά μεγάλη πολιτεία!

Οἱ τοῖχοι τῶν σπιτιῶν εἶναι φτιαγμένοι ἀπὸ κοράλια καὶ οἱ πόρτες τους ἀπὸ χρυσάφι! Χιλιάδες ἄνθρωποι, μὲ ὠραία κανονικὰ χαρακτηριστικά, κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους, ἄλλοι μὲ τὰ πόδια κι' ἄλλοι μὲ κάτι μικροσκοπικὰ αὐτοκίνητα, ποὺ ἀπογειώνονται πότε-πότε καὶ πετοῦν στὸν ἀέρα σὰν ἀεροπλάνα!

Ἐπάνω ἀπὸ τὴν πολιτεία καὶ τὸν κάμπο ἀπλώνεται ἕνας οὐρανός! Εἶναι μιά πανύψηλη στέγη, ὕψους δύο χιλιάδων μέτρων! Ὁ ἥλιος, ποὺ ρίχνει τὶς ἀκτίνες του ἐπὶ ἐκεῖ πάνω, δὲν εἶναι φυ-

σικός ήλιος, αλλά τεχνητός! Μιά τεράστια ηλεκτρική λάμπα, άπομίμηση του πραγματικού ήλιου!

Ο Ύπεράνθρωπος και τὰ παιδιά του μένουν σιωπηλοί, έμβρόντητοι μπροστά στο άπίστευτο αυτό θέαμα.

Συνοδευόμενοι πάντα από τους "Ατλαντες, προχωρούν και μπαίνουν στην πόλι.

Βέβαια, θά τους ήταν πολύ εύκολο νά άπογειωθούν με μιάν έκτίναξη και νά ξεφύγουν από τους "Ατλαντες, μά ό Ύπεράνθρωπος προτιμάει νά τους άφήση νά τόν οδηγήσουν στο Βασιλιά τους.

Έξάλλου, δέν μπορεί νά ξέρη τί άλλα όπλα διαθέτει ό άλλόκοτος αυτός λαός!

"Αν έχουν κανόνια, πού λειτουργούν σαν τὰ πιστόλια του ψυχρού θανάτου, οί "Ατλαντες μπορούν νά τους χτυπήσουν στον άέρα και νά τους κλείσουν σ' ένα στρώμα πάγου πολύ πιό σκληρό και πιό παχύ!

Μπαίνουν σ' έναν κεντρικό, πολύκοσμο δρόμο και φτάνουν μπροστά σ' ένα μεγάλο κτίριο, με τεράστια χρυσαφένια πόρτα.

Δέκα φρουροί στέκονται εκεί και παραμερίζουν για νά τους άφήσουν νά περάσουν.

Μπαίνουν μέσα σ' έναν τεράστιο προθάλαμο στολισμένο με χρυσά αγάλματα, πού παριστάνουν θεούς των Άρχαίων Έλλήνων, γοργόνες και ψάρια.

Άνεβσίνουν μιá μεγάλη

σκάλα από κοράλλι και φτάνουν σέ μιá αίθουσα, όπου, καθισμένος σ' ένα θρόνο από χρυσάφι και μαργαριτάρια, είναι ένας γέρος με άσπρα γένια και ένα διαμαντένιο στέμμα στο κεφάλι.

— Σού φέρνομε τόν Ύπεράνθρωπο και τὰ παιδιά του, ώ Βασιλιά!, λέει ένας από τους συνοδούς. Δέν πρέπει νά τόν άφήσης νά πλησιάση κοντά σου, γιατί ή δύναμή του είναι πολύ μεγάλη!

— Μή φοβάσαι!, λέει ό βασιλιάς χαμογελώντας. Έχω τόν Άργο μου!

Χτυπάει τις παλάμες του και μιá πόρτα άνοίγει στο βάθος της αίθουσας. Από τό άνοιγμά της μπαίνει ένα τρομακτικό τέρας.

Από τη μέση και πάνω μοιάζει με σκύλο! Έχει όμως... πέντε κεφάλια με μακρείς λαιμούς και κάθε κεφάλι έχει ένα μεγάλο άπαισιο στόμα με μυτερά δόντια. Από τη μέση και κάτω είναι... καρχαρίας! Με τη διαφορά ότι ή ούρά του στην άκρη-άκρη είναι γυριστή και έχει ένα κεντρί σαν του σκορπιού!

Τό τέρας, ό "Άργος όπως τόν είχε ονομάσει ό βασιλιάς των Άτλάντων, μουγγρίζοντας σαν ένα σκυλιά μαζί, πηγαίνει και στέκεται δίπλα στον άφέντη του.

— Θεέ μου!, λέει με φρίκη ή μικρούλα Άστραπή γυρίζοντας άλλοι τό πρόσωπό της.

— Ύπεράνθρωπε!, λέει ό

γέρος. "Ακουσέ με χωρίς νά με διακόψης!.. Βρίσκεσαι στην 'Ατλαντίδα καί... Μά καλύπτεται νά σοῦ τὰ διηγηθῶ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Κάποτε, ἐδῶ καὶ τέσσερις χιλιάδες χρόνια, στὸν 'Ατλαντικὸ ὠκεανό, κολητὰ σχεδὸν στὴν 'Αφρικὴ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ στὴν 'Αμερικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅπου πῆρχε μιὰ ἄλλη ἡπειρος πολὺ μεγάλῃ κι' αὐτὴ, ἡ 'Ατλαντίδα! 'Εκεῖ ζοῦσαν οἱ "Ατλαντες, οἱ πρόγονοί μας! 'Ο πολιτισμὸς τοὺς ἦταν πολὺ ὑψηλὸς καὶ εἶχαν στενὲς σχέσεις μὲ τοὺς "Ελληνας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους πῆραν καὶ τὴ γλῶσσά τους! "Αργότερα ὅμως σεισμοὶ ἄρχισαν νά κλονίζουν τὴν 'Ατλαντίδα καὶ νά γκρεμίζουν τὰ σπίτια! Γι' αὐτὸ οἱ πρόγονοί μας ἀποφάσισαν νά φτιάξουν ὑπόγειες πόλεις σὰν αὐτὴ ἐδῶ! Εὐτυχῶς γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ μᾶς, πρόσλαβαν κι' ἔχτισαν τὴν πόλιν αὐτὴ ἐδῶ, ὅταν ἔγινε ἡ καταστροφή! "Ενας τρομακτικὸς σεισμὸς συγλόνησε τὴν 'Ατλαντίδα καὶ τὴν ἔκανε νά θουλιάζῃ στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ! "Ετοι, ἀπὸ ἐπίγεια ὄντα οἱ "Ατλαντες ἔγιναν ὑπόγεια ὄντα καὶ μάλιστα κάτω ἀπὸ τὸ θυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ! Σ' ἐμερικὲς ἀπὸ τίς ὑπόγειες πόλεις τῶν 'Ατλάντων εἰσώρμησαν τὰ νερά τῆς θάλασσας ντύνοντάς τους! Σ' ἄλλες πόλεις δὲ μπηγαν νερά, ἀλλὰ σώθηκε ὁ ἀέρας, γιατί δὲν εἶχαν ἀκόμα τότε θρῆ

τὸν τρόπο νά κατασκευάζουν ἀέρα ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας! Μόνο σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν πόλιν, ὅπου βασιλιάς ἦταν ἕνας προσπάπος μου, κατάρθωσαν νά φτιάξουν ἀεροποιητικὲς μηχανὲς πρὶν σωθῇ ὁ ἀέρας καὶ οἱ ἀνθρωποὶ πεθάνουν ἀπὸ ἀσφυξία! "Ετοι ζήσαμε καὶ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ προωδεύσαμε ἀκόμῃ περισσότερο. Φτιάξαμε ἕναν τεχνητὸ ἥλιο, ὁμοιοσχὲδὸν μὲ τὸν ἀληθινό. Φτιάξαμε αὐτοκίνητα — ἀεροπλάνα! Φτιάξαμε ὅπλα ποὺ κλείνουν τοὺς ἀνθρώπους μέσα σὲ πάγο! Καὶ φτιάξαμε ἐκρηκτικὲς ὕλες μὲ ἀπίστευτὴ δύναμι, σὰν ἐκεῖνες μὲ τίς ὁποῖες τινάξαμε στὸν ἀέρα τὸ Νησί μὲ τὸν Κόκκινον Φάρο! "Εκρηκτικὲς ὕλες μὲ τίς ὁποῖες μποροῦμε νά κάνουμε ὀλόκληρὴ τὴν 'Αμερικὴ νά θουλιάξῃ! Καὶ θὰ τὸ κάνουμε αὐτό! Θὰ θουλιάξουμε τὴν 'Αμερικὴ γιὰ νά κάνουμε τὴν 'Ατλαντίδα νά ξαναβγῇ στὴν ἐπιφάνεια! Θέλουμε πάλιν νά παίξουμε τὸ ρόλο μας ὡς ἔθνος! Εἴμαστε, ὅπως διαπιστώσαμε ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, ὅταν ἀνακαλύψαμε τίς πλαστικὲς περιεπαλαίεες καὶ μπορέσαμε νά θγοῦμε ἔξω, εἴμαστε τὸ πιὸ προοδευμένο ἔθνος τοῦ κόσμου! "Επομένως σὲ μᾶς ἀνήκει ἡ ἀρχηγία τοῦ κόσμου!...

"Ο 'Υπεράνθρωπος, ἐνῶ παρὰκολουθεῖ μὲ προσοχὴ τὴν ἀφήγησιν τοῦ Βασιλεῖα τῶν 'Ατλάντων, κυττάζει ἄγρυπνα

γύρω για να βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιτεθῇ καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸ γέρο, ποῦ μὲ μιὰ διαταγὴ μπορεῖ νὰ σπρώξῃ στὴν καταστροφή καὶ σὸ θάνατο ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια ἀνθρώπους!

Σὰν νὰ καταλαβαίνει τὴ σκέψι του, ὁ γέρος λέει:

— "Ἄν ἤμουν στὴ θέσι σου, Ὑπεράνθρωπε, δὲ θὰ ἔκανα καμμιά ἀνοησία. Γιὰ πολλοὺς λόγους. Πρῶτον, γιατί, ἂν δοκιμάσῃς νὰ ἀντισταθῇς, ἡ Ἀμερικὴ νὰ ἀνατιναχθῇ μέσα σὲ λίγες στιγμές! Δεύτερον, γιατί, ὅσο δυνατόν κι' ἂν εἶσαι, ὁ "Ἀργος μου θὰ σὲ συντρίψῃ! Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἡ ζωὴ σ' ἔνα κλίμα σὰν τὸ δικό μας κάτω ἀπὸ τὸ θυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ, ἔχει κάνει τὰ κορμιά τῶν Ἀτλάντων τόσο γερά ὥστε νὰ ἀντέχουν ἀκόμα καὶ στὶς σφαῖρες, ὅπως διαπίστωσες κι' ὁ ἴδιος! Ἀκόμα πιὸ ἀνθεκτικὸ καὶ δυνατό ἔχει γίνῃ τὸ κορμὶ τοῦ "Ἀργου, ποῦ ἔχει ἡλικία... τεσσάρων χιλιάδων χρόνων! Ναί! Ζῇ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ καταποντισμοῦ τῆς Ἀτλαντίδας! Ἄργε! Ἐπάνω του!

Τὸ φριχτὸ τέρας μὲ τὰ πέντε σκυλίσια κεφάλια καὶ μὲ τὴν οὐρὰ καρχαρία καὶ σκορπιοῦ, κινεῖται μὲ ἀπίστευτὴ γρηγοράδα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ἐνῶ οἱ Ἀτλαντες ξεμακραίνουν ἔντρομοι πρὸς τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσας. Ἐνα ἀποκρουστικὸ θραχνὰ γρύλλισμα θγαίνει ἀπὸ τὰ κεφάλια τοῦ Ἀρ-

γου καί, τὴν ἐπομένη στιγμῇ, ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὸ τέρας συναντιῶνται καὶ συμπλέκονται σὲ μιὰ τρομακτικὴ τιτανομαχία!

Πέντε, ζευγάρια τρομερὰ σαγόνια δαγκώνουν τὸν ἥρωά μας σὲ πέντε διαφορετικὰ μέρη τοῦ κορμοῦ του, μὲ τόση δύναμι, ὥστε ἀπὸ τὸ στήθος του ξεπηδάει μιὰ κραυγὴ πόνου!

Βέβαια, τὰ δόντια τοῦ θηρίου δὲν μποροῦν νὰ τρυπήσουν τίς σάρκες τοῦ Ὑπεράνθρωπου, γιατί τὸ κορμὶ τοῦ μεγαλύτερου ἥρωα ὅλων τῶν ἐποχῶν ἔχει τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ἀτσαλιοῦ!

Μὰ καὶ οἱ γροθιὲς τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ οἱ συντριπτικὲς λαθεῖς τοῦ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα σὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ τέρας, ποῦ ἔχει γίνῃ ἀφάνταστα σκληρὸ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ζωὴ τεσσάρων χιλιάδων χρόνων κάτω ἀπὸ τὸ θυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ!

Καὶ δὲν τοῦ κάνουν τίποτα οὔτε οἱ ἐπιθέσεις τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Ἀστραπῆς, ποῦ ὁρμοῦν γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν πατέρα τους!

— Χά, χά, χά!, κάνει ὁ Βασιλιάς τῶν Ἀτλάντων. "Ἄδικα πασχίζεις, Ὑπεράνθρωπε, κι' ἐσύ καὶ τὰ παιδιά σου! Δὲν μπορεῖτε νὰ νικήσετε τὸν Ἀργό μου! Αὐτὸς ἀπεναντίας μπορεῖ νὰ σᾶς ξεκάνῃ ὅλους μέσα σὲ λίγες στιγμές, ἀρκεῖ νὰ τὸν διατάξω νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ κεντρὶ τῆς οὐρᾶς του! Παραδοθῆτε καὶ

θά οἷς ἀφήσω νὰ ζήσετε!

— Ποτέ!, ἀπαντάει ὁ Ὑπεράνθρωπος γρονθοκοπώντας τὸ σκληρὸ κορμί τοῦ τέρατος. Οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν παραδίδονται! Οἱ Ὑπεράνθρωποι συντρίβουν καὶ νικοῦν!

— Πολὺ καλά, γρυλλίζει ὁ γέρος. Ἐμπρός, Ἄργε μου! Χτύπησέ τους μὲ τὸ κεντρί σου!

Ἡ οὐρά τοῦ τέρατος μὲ τὸ κεντρί τοῦ σκορπιοῦ ἀνορθώνεται, τρέμοντας, ἑτοιμὴ νὰ χτυπήσῃ! Ἡ Ἀστραπή ὅμως, ποὺ παρακολουθεῖ ἀγρυπνῶν τὴν κινήσεις τοῦ θηρίου, ὀρμαίνει μὲ ἀπίστευτη γρηγοράδα.

Μὲ μιὰ ἐκτίναξι, ἀγκαλιάζει τὴν οὐρὰ κάτω ἀπὸ τὸ κεντρί καὶ ἀρχίζει νὰ ἐφαρμόζῃ μιὰ ἐξαρθρωτικὴ λαβὴ ζιου-ζιτσου!

Ἡ οὐρά τοῦ πεντακέφαλου τέρατος λυγίζει ἀπότομα, μὰ δὲ σπάζει, μολονότι εἶναι φανερό πὺς ὁ Ἄργος πονάει ἀπὸ τὴ λαβὴ τοῦ κοριτσοῦ, γιὰ τὸ κορμί τοῦ συσπᾶται ἐλαφρά.

— Βοήθησέ με, Κεραυνέ!, φωνάζει ἡ Ἀστραπή.

Ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου μ' ἓνα πήδημα θρίσκει κοντὰ στὴν ἀδερφή του, ἀρπάζει κι' αὐτὸς τὴν οὐρὰ τοῦ ἀπαίσιου τέρατος καὶ τραβάει μ' ὅλη του τὴ δύναμη.

Μὰ καὶ πάλι ἡ οὐρά δὲ σπάζει. Ἡ ἀντοχὴ της εἶναι ἀφάνταστη! Μὲ τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλουν τὰ δυο

παιδιά θὰ εἶχαν σπάσει μιὰ χοντρή ἀλυσίδα ἢ ἓναν ἀτσάλινο στύλο! Κι' ὅμως ἡ οὐρὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀντιστέκεται!

Τότε, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀποφασίζει νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα! Παρατάει τὰ κεφάλια τοῦ Ἄργου καὶ μ' ἓνα πήδημα θρίσκει κι' αὐτὸς κοντὰ στὰ παιδιά του.

Πρὶν τὸ τέρας προλάβῃ νὰ γυρίσῃ τὰ σκυλίσια κεφάλια του γιὰ νὰ ἀμυνθῇ, ἀρπάζει κι' αὐτὸς τὴν οὐρὰ καὶ τραβάει.

Ἕνας ἀπότομος ξερὸς κρότος ἀκούγεται καὶ ἡ οὐρὰ σπάζει στὴ μέση!

Τὸ πεντακέφαλο θηρίο ἀφήνει ἓνα οὐρλιαχτό, σὰν ἓνα κοπάδι ἀπὸ ἑκατὸ πεινασμένους λύκους, συσπᾶται τρομακτικὰ, διπλώνεται στὰ δυό, τεντώνεται πάλι καὶ μένει ἀσάλευτο χάμω, βγάζοντας ἀπὸ τὰ πέντε στόματά του ἀφρούς καὶ αἷμα!

Ἀπροσδόκητὴ ἐπέμβασι...

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩ-

ΠΟΣ, λαχανιασμένος, γυρίζει πρὸς τὸ Βασιλεῖα τῶν Ἀτλάντων ποὺ ἔχει χλωμαίνει ἀπὸ φόβο καὶ ἐκπληξι. Τὸ χέρι τοῦ γέρου εἶναι ἀπλωμένο πρὸς ἓνα κουμπί, ἐπάνω σ' ἓνα τραπεζάκι ποὺ θρίσκει κοντὰ του.

— Ὑπεράνθρωπε!, λέει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει. Ἄν κάνεις ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος μου, θὰ πιέσω αὐτὸ τὸ κουμπί καὶ ἀμέσως ἑκατοντάδες ἀπὸ

τούς καλύτερους ανθρώπους μου θά ξεκινήσουν για νά ἀνατινάξουν τὴν Ἀμερική. Δὲν ἔχουν παρὰ νὰ πάρουν ὁ καθένας ἓνα κουτάκι ἐκρηκτικῆ ὕλη ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ παλατιοῦ μου καὶ νὰ πᾶνε νὰ τὴν τοποθετήσουν στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀμερικής, σὲ ἄρκετὸ βάθος. Θά γυρίσουν ἔπειτα ἐδῶ καὶ θά προκαλέσω τὴν ἐκρηξὶ ἀπὸ μακριὰ μὲ τὴ μικρὴ αὐτὴ συσκευὴ ἀσυρμάτου, γυρίζοντας ἀπλῶς αὐτὸ τὸ κουμπί!

Καὶ δείχνει μιὰ συσκευὴ τοποθετημένη πάνω στὸ τραπέζι.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος μένει ἀσάλευτος καὶ διστακτικός. Ἡ Ἀμερική κινδυνεύει καὶ εἶναι πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ γιὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο ἑκατομμύρια ἀνθρώπους!

— Παραδίδομαι!, λέει. Πρέπει ὅμως νά...

— Κουραφέξαλα!, ἀκούγεται μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν πόρτα. Δὲ θά παραδοθῇς! Ὁ Κοντοστούπης εἶναι ἐδῶ γιὰ νὰ σέ... προστατεύσῃ!

Εἶναι πραγματικά ὁ Κοντοστούπης, πού εἶχε καταφέρει νὰ φτάσῃ ὥς τὸ παλάτι τοῦ Βασιλιᾶ χρησιμοποιώντας κάθε τόσο μὲ ἐπιτυχία τὸ πιστόλι τοῦ ψυχροῦ θαλάτου!

Πρὶν οἱ Ὑπεράνθρωποι καὶ οἱ Ἀτλαντες προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους, ὁ Κοντοστούπης προχωρεῖ πρὸς τὸ γέρο-Βασιλιά, σηκώνει τὸ πιστόλι του καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη!

Ἕνα σφύριγμα φιδιοῦ ἀκούγεται καὶ ὁ Βασιλιάς τῶν Ἀτλάντων μαζί μὲ τὸ θρόνο του βρίσκεται κλεισμένος μέσα σ' ἓνα παχὺ στῶμα ἀπὸ διαφανὴ πάγο!

— Χό, χό, χό!, κάνει ὁ νάνος. Τί ὁμορφὸ παγωτό! Ζήτω ὁ Κοντοστούπης ὁ... Χιονοθύελλας! Θά... Παναγίτσα μου! Τί εἶναι αὐτό; ὦχ! Ἡ καρδούλα μου! Πεθαίνω!

Καὶ πέφτει λιπόθυμος δίπλα στὸ πεντακέφαλο τέρας, πού τὸν εἶχε κάνει νὰ λιποθυμήσῃ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ χάνει καιρό. Ἀρπάζει τὸν ἀνίσθητο Κοντοστούπη καὶ τὴ συσκευὴ τοῦ ἀσυρμάτου καὶ θγαίνει ἀπὸ ἓνα παράθυρο τῆς αἵθουσας πετώντας, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰ παιδιά!

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς φτάνουν στὴ μεγάλη σιδερένια πόρτα τῆς πολιτείας τῶν Ἀτλάντων, διασχίζουν τὸ διὰδρομο, φτάνουν στὸ μικρὸ δωμάτιο, ἀνοίγουν τὸ θῆρα καὶ βρίσκονται μέσα στὰ σκοτεινὰ νερὰ τοῦ ὠκεανοῦ!

Ἀνεβαίνουν στὴν ἐπιφάνεια σὰν βολίδες καί, χωρὶς νὰ σταματήσουν, ἀνυψώνονται στὸν ἄέρα! Ὅταν φτάνουν σὲ ἄρκετὸ ὕψος, ὁ Ὑπεράνθρωπος λέει:

— Θά γυρίσω τὸ κουμπὶ τοῦ ἀσυρμάτου! Ἡ ἐκρηκτικὴ ὕλη θά βρίσκεται ἀκόμα στὰ ὑπόγεια τοῦ παλατιοῦ τοῦ Βασιλιᾶ τῶν Ἀτλάντων καὶ θά προκαλέσω ἔτσι τὴν ἐκρηξὶ τῆς καὶ τὴν καταστροφῇ!

φή του τρομερού αυτού λαού!

Γυρίζει το κουμπί... Περνούν μερικές στιγμές... Ξαφνικά, ένα υπόκωφο μούγγρισμα ακούγεται από τα ξγκατα του ωκεανού και μια τεράστια στήλη νερού ύψώνεται στόν άέρα!

‘Η Πολιτεία των ‘Ατλάντων δέν υπάρχουνε πιά!

‘Αργότερα, στο σπίτι του Τζιμ Μπάρτον, ο Κοντοστούπης διηγείται στόν Τσιπιτοίπ τά κατορθώματά του:

— Λέω, πού λές, στο βασιλιά τους: ψηλά τά χέρια, γερομαντρονάλε, πούν σε κάνω... κασάτο παγωτό! Αυτός δέν υπάκουσε! Τότε έγω

τραβάω τό πιστόλι μου...

Βγάξει από την τσέπη του τό πιστόλι του ψυχρού θανάτου και τό κρατάει με την κάννη πρὸς τόν Τσιπιτοίπ.

— ...και πιέζω τή σκανδάλη!

Πιέζει πραγματικά τή σκανδάλη! Θέλει νά μεταβάλη τόν Τσιπιτοίπ σε... κασάτο παγωτό κι’ έπειτα νά φωνάξη τήν ‘Αστοαπή νά τοῦ σπάση τόν πάγο.

Μά ο Τσιπιτοίπ μαντεύει τό σκοπό του και πέφτει μπρούμυτα. ‘Ο άχνός χτυπάει στόν τοίχο, γυρίζει πίσω και άγγίζει τόν Κοντοστούπη!

Τό κορμί του νάου τυλίγεται από ένα στρώμα πάγου!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ‘Ελληνικό κείμενο υπό θάνατο ‘Αστρίτη

‘Αγαπητεί μου φίλε και θαυμασταί,

‘Όσα διαβάσατε μέχρι σήμερα δέν είναι τίποτα μπροστά σ’ αυτό πού θα διαβάσετε στό21ο Τεῦχος, πού κυκλοφορεί τήν έρχόμενη Τρίτη!

‘Ο Κοντοστούπης ό... ‘Εντομεκτόνος, ό... ‘Αυλοφάγος, ό... Χιονοθύελλας, γίνεται

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΩΝ

Γιά πρώτη φορά στρέφομαι έναντίεν τών φίλων μου και για πρώτη φορά ο ‘Υπεράνθρωπος κινδυνεύει τόσο πολύ και μάλιστα από... τις επιθέσεις μου.

Νά μη χάση κανένας τό 21ο Τεῦχος!

Δικός σας
Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαῖον Περιοδικὸν
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἐτησίᾳ δραχ. 110.000

Ἐξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτησίᾳ δολλάρια 7

Ἐξάμηνος δολλάρια 4

Ἐκδοσις — Διευθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγὸς 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ. Λ. Θησέως 323

Ἀριθ. 20 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στά προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 1)2 καὶ 5
—7 1)2, πλὴν τῶν ἀπογευματινῶν
Τετάρτης καὶ Σαββάτου.)

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ
Γῆ κινδυνεύει!	10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦν-
ται.	11) Οἱ Ἀετοὶ ἐξορμοῦν!
3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων
Δίσκων.	12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου
4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.	13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν
5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.	14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.	15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
7) Σύγκρουσις Γιγάντων.	16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει	17) Ἀστραπη, ἡ Κόρη τοῦ Ὑ-
περανθρώπου.
9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπε-
ρανθρώπου.	18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ.
	19) Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου.
	20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.

Ὅλοι οἱ φίλαθλοι διαβάζουν τὴν

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ἤΧΩ

τὴν Μεγαλυτέρα καὶ Ἐγκυροτέρα
Καθημερινή Ἀθλητικὴ Ἐφημερίδα

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΓΡΙΜΙ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ, Ο ΖΑΜΠΑ, Ο ΜΑΓΟΣ ΕΧΕΙ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΣΤΕΙ ΤΟΝ ΑΝΤΙΠΑΛΟ ΤΟΥ ΑΑΡΚ, ΤΟ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ.

ΧΑ! ΧΑ! ΤΟΝ ΒΑΣΑΝΙΖΩ ΜΕ ΤΟ ΑΚΟΝΤΙΟ ΤΟΥ ΚΑΜΠΑΛΑ!

ΤΟΤΕ, ΘΑ ΤΟΝ ΠΑΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΚΑΙ ΘΑ ΣΚΟΤΩΣΗ ΤΟΝ ΚΑΜΠΑΛΑ! ΚΙ'ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΓΡΙΜΙ ΕΠΕΜΒΗ, ΘΑ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΗ ΚΙ'ΑΥΤΟΝ!

ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΥΣΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ.

ΚΡΥΦΤΗΤΕ! ΕΝΑΣ ΓΟΡΙΛΛΑΣ ΤΡΕΛΩΘΗΚΕ!

ΟΠΟΙ ΣΤΙΣ ΚΑΛΥΒΕΣ ΣΑΣ!

ΤΟΝ ΒΑΣΑΝΙΖΩ ΧΤΥΠΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΑΓΡΙΜΙΟΥ. ΣΙΓΑ-ΣΙΓΑ ΘΑ ΓΙΝΗ ΤΡΕΛΛΟΣ ΑΠΟ ΜΙΣΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΧΘΡΩΝ ΜΟΥ...

ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΚΑΜΠΑΛΑ!

